

K-14/04-129.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca Drage Grubeše kao predsjednika vijeća, te sudaca Ružice Šamote i Branke Guljaš, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zaspisničara Sandre Badže, u kaznenom predmetu protiv opt. STOKANA SEKANIĆA, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i dr., povodom izmjenjene optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj KT-136/94, od 21. srpnja 2004. godine, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 21. srpnja 2004. godine uz nazočnost optuženika Stokana Sekanića, branitelja optuženika Borisa Kunčeka, odvjetnika iz Osijeka i Zamjenika Županijskog državnog odvjetnika iz Osijeka, Željka Krpana, dana 22. srpnja 2004. godine

p r e s u d i o j e

OPTUŽENI STOKAN SEKANIĆ, zvani «Stole», sin Vlade i majke Emilije, rođene Janković, rođen 01. rujna 1953. godine u Popovcu, s prebivalištem u Irigu, Vojvode putnika br. 24, Republika Srbija i Crna Gora, Srbin, državljanin Srbije i Crne Gore, oženjen Mirjanom rođenom Balaš, otac dvoje djece, sa završenom srednjom školom za mesara i kobasičara - SSS, vlasnik privatne mesarske trgovine u Irigu, vlasnik kuće u Irigu, vlasnik kuće i jednog građevinskog zemljišta u Popovcu u RH, kuće u Belom Manastiru, lokala u Belom Manastiru, restorana u Kneževu, te jedne trgovine i klaonice, vlasnik vinograda i vinskog podruma u Popovcu, služio bivšu tzv. JNA 1972.g. u Kovinu, ne vodi se u vojnoj evidenciji niti jednog ureda za obranu, bez čina, neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak, **nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 13. veljače 2004. godine.**

k r i v j e

što je:

1. U razdoblju od kolovoza do prosinca 1991. god., u B. Manastiru, Kneževu i Kozarcu, tijekom oružane pobune dijela srpskog pučanstva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, pridruživši se pobunjeničkim paravojnim i pararedarstvenim snagama, protivno odredbi čl. 3. st. 1. a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. god., te odredbama čl. 4. st. 1. i st. 2. toč. a),d),i g), čl. 5. st. 2. t. e), te st. 3. i čl. 13. st. 1. i 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. god., o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokola II), sudjelovao u

aktivnostima pobunjeničkih snaga protiv nesrpskog civilnog pučanstva Baranje, koje su se ogledale u oružanom napadu na nebranjeno civilno naselje s većinskim hrvatskim pučanstvom, prepadima naoružanih skupina na hrvatske obitelji i pojednice, masovnim i nezakonitim uhićenjima Hrvata te njihovom zatvaranju i držanju u nečovječnim uvjetima u podrumskim prostorijama od pobunjenika uspostavljenog tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove B. Manastir, a što je sve bilo praćeno ubojstvima, ranjavanjem, fizičkim i psihičkim zlostavljanjima, i zastrašivanjem, sve u cilju da se civilno hrvatsko pučanstvo opisanim aktima izvrigne teroru i progonu, pa je tako:

a)

dana 18. kolovoza 1991. god., zajedno sa više drugih naoružanih i uniformiranih pobunjenika sudjelovao u prepadu na stan obitelji Grujić, s ciljem da sve u obitelji pobiju, ali kako se obitelj Grujić na vrijeme sklonila, više pripadnika grupe upavši u stan uništavalo je imovinu, psovali Draganu Grujiću ustašku majku, te odlazeći zabili sataru u vrata dajući na znanje susjedima obitelji Grujić da je to opomena ustašama,

phyt. hrv. otkr. ugr.

b)

dana 27. kolovoza 1991. god., u zatvoru tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove u B. Manastiru, gdje je prije toga bio uhićen pa smješten Veljko Salonja, ispitivao zajedno sa još jednim pobunjenikom Veljku Salonja, zahtijevajući od istoga da mora rukom napisati na komadu papira tko je u HDZ-u i koliko ih ima u «pričuvnoj policiji», pa ga je optuženik u tijeku požurivanja da to napiše što brže udario puškom u predio lijevog uha, zadavši mu ranu razderotinu lijeve ušne školjke,

zlost. 1. civ

c)

dana 28. kolovoza 1991. god., zajednički i po prethodnom dogovoru kao zapovjednik jedne od manjih grupa sudjelovao u oružanom napadu (tzv. čišćenju) velike pararedarstvene postrojbe pripadnika tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove B. Manastir na nebranjeno civilno pučanstvo sela Kozarac, u kojem su napadači zastrašivali civilno pučanstvo pucajući po selu i kućama, provaljivajući u dvorišta i kuće, pretraživajući ih, tukući pojedine seljane, prijeteći im, uzimali ih za taoce i tjerali pred sobom, neke od civila držali zarobljenima sve dok je napad trajao, pri čemu je on osobno s još dvojicom napadača upao u dvorište Matilde Vranić i pretražio ga, dok je istovremeno jedan od tih napadača pucao u Matildu Vranić, a drugi joj pretražio kuću, uslijed čega je Matilda Vranić zadobila prostrijelnu ranu mekog tkiva u predjelu gornjeg ramenog obruča, dok je od strane drugih napadača ubijen Ivo Malek, kome su napadači iz oružja propucali grudni koš u području srca, te je od drugih napadača ranjen Josip Vida, kome su pucali u noge zadavši mu prostrijelnu ranu desne potkoljenice i ustrijelnu ranu lijeve potkoljenice,

zlost. u civilu

d)

dana 13. prosinca 1991. god., u kući Neđeljke Grbić u B. Manastiru, našavši ondje Nikolu Kršića, u unutrašnjosti kuće Neđeljke Grbić pitao Nikolu Kršića gdje mu je oružje, pa kada je ovaj odgovorio da mu je oružje oduzeto, uhvatio ga rukama za kosu i počeo ga udarati glavom u zid, govoreći mu «jebem ti majku ustašku», pa ga nakon toga izveo na ulicu i poveo u pravcu tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove B. Manastir, tukući ga putem rukama i nogama po glavi i tijelu, uslijed čega je Nikola Kršić pao na tlo, sve dok ga nije dotjerao u

zgradu navedenog Sekretarijata i predao dežurnom uz riječi da ga zadrži i da ga nitko ne smije pustiti bez njegovog odobrenja, izvivši mu opisanim udarcima nekoliko gornjih zubi, te zadavši ozlijede u vidu krvnih podljeva i otečenosti lica, *fiz. zlost i civilni*

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, nanosio mu ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja, primjenivao mjere zastrašivanja i terora.

2. Uvečer 09. kolovoza 1991. god., između 21,00 i 22,00 sata, na ulici u blizini Doma umiroveljnika u B. Manastiru, u istom svojstvu te pod istim okolnostima oružane pobune kao pod t. 1.), protivno odredbi čl. 3. st. 1. a) te čl. 13. st. 1. i 2. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. god., zajedno s više drugih naoružanih pobunjenika zarobio tri pripadnika Hrvatske policije, i to Branka Kezerlea, Dražena Babića i Vitomira Novoselića, koji su u B. Manastir došli na ispomoć i te večeri bili na dužnosti, te iako su oni odmah položili oružje i predali se bez otpora, odmah na ulici plegli ih na tlo te nazivajući ih ustašama tukli ih nogama i kundacima pušaka, pri čemu je on osobno udarao Dražena Babića i Vitomira Novoselića, nakon čega su ih odveli u podrum jedne kuće gdje je on naredio da svu trojicu vežu, pa su Draženu Babiću i Vitomiru Novoseliću ruke zajedno vezane lisicama, a Branku Kezerleu žicom, da bi ih u tom podrumu ispitivali te istovremeno tukli i prijetili likvidacijom, gurali im cijevi oružja u usta i stavljali noževe pod vratove, pri čemu je on osobno šamarao Branka Kezerlea, te ga ispitujući je li specijalac udario u predio vrata i glave komadom vodovodne cijevi, nadalje naredio ostalim pobunjenicima da svu trojicu zarobljenika ubiju ako do kuće dođe Hrvatska policija, te su ih pod prijetnjom smrću natjerali da napamet nauče i pred kamerom TV Novi Sad izgovore, jedan po jedan, tekst o tome kako su njih trojica od svog zapovjednika dobili zadatak da dođu u B. Manastir likvidirati srpske obitelji, pa su nakon snimanja, te ponovnog zlostavljanja i ispitivanja oko 01,00 sati predani pripadnicima tzv. JNA, pri čemu je kod uvođenja u vojni transporter jedan od pobunjenika snažno nepoznatim tupotvrdim predmetom udario Branka Kezerlea u glavu, zadavši mu ranu razderotinu s nagnječenjem tjemnog dijela glave, pa su uslijed opisanog fizičkog i psihičkog zlostavljanja Branko Kezerle i Dražen Babić trajno oboljeli od posttraumatskog stresnog sindroma, uslijed kojeg je Branko Kezerle trajni invalid od 20 %, a Dražen Babić od 20 – 40%, *fiz. i psih. zlost. 3. vid. zaroblj.*

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima te im nanosio ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja,

čime je počinio kaznena djela protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, i to djelom opisanim pod t. 1., ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisan i kažnjiv po čl. 120. st. 1. OKZ RH, a djelom opisanim pod t. 2., ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, opisano i kažnjivo po čl. 122. OKZ RH, u svezi s čl. 43. OKZ RH.

Pa mu sud temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH za kazneno djelo pod t. 1. iz čl. 120. st. 1. OKZ RH

u t v r d u j e

KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA

temeljem čl. 122. OKZ RH sud optuženiku za kazneno djelo pod t. 2. iz čl. 122. OKZ RH

u t v r ě u j e

KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 6 (ŠEST) GODINA

pa ga sud temeljem čl. 43. st. 2. t. 2. OKZ RH

o s u ě u j e

NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 8 (OSAM) GODINA

Temeljem čl. 45. OKZ RH, optuženiku STOKANU SEKANIĆU u izrečenu kaznu zatvora **uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru počev od 12. veljače 2004. god. pa nadalje.**

Temeljem čl. 100. st. 2. ZKP, oštećenici se sa imovinsko pravnim zahtjevom za naknadu štete u cijelosti upućuju na građansku parnicu.

Temeljem čl. 90. st. 1. ZKP-a u svezi s čl. 87. st. 2. toč. 1., 6. i 7. ZKP-a, opt. Stokan Sekanić dužan je naknaditi troškove kaznenog postupka na ime izdataka za svjedoke 2.680,00 kuna, na ime nagrade za vještake 8.870,14 kuna, nužne izdatke i nagrade postavljenog branitelja po službenoj dužnosti u iznosu od 1.464,00 kuna, te platiti sudu paušal u iznosu od 4.000,00 kuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku podnijelo je optužnicu protiv opt. Vranić Svetislava i dr., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Županijski sud u Osijeku rješenjem broj Kv-38/04-3., od 20. veljače 2004. godine donio je rješenje kojim je razdvojio kazneni postupak u odnosu na optuženika Stokana Sekanića i istim rješenjem odlučio da će se u odnosu na tog optuženika kazneni postupak posebno dovršiti odvojeno od ostalih optuženika.

Nakon pravomoćnosti rješenja ovog suda o razdvajanju kaznenog postupka u odnosu na opt. Stokana Sekanića Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku dostavilo je ovom sudu izmjenjenu optužnicu broj KT-136/94., 02. ožujka 2004. godine, stavljajući opt. Stokanu Sekaniću na teret izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, činjenično i pravno opisane kao na listu 240 sudskog spisa.

Na glavnoj raspravi održanoj dana 13. srpnja 2004. godine zastupnik optužbe proširio je optužnicu protiv opt. Stokana Sekanića u pogledu inkriminacije iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, tako da je dopunio alineju 6. a), dodajući na kraju te alineje riječi: «a Matilda Vranić u desno rame».

Na istoj glavnoj raspravi zastupnik optužbe proširio je optužnicu protiv opt. Stokana Sekanića, (list 490 sudskog spisa), stavljajući optuženiku na teret i izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka uredilo je optužni akt broj KT-136/94. i tako uređen i izmjenjen optužni akt u pismenom obliku dostavilo ovom sudu na glavnoj raspravi održanoj dana 21. srpnja 2004. godine.

U tako izmjenjenom optužnom aktu Županijsko državno odvjetništvo Osijek izostavilo je iz optužnice inkriminacije koje se odnose na oštećenike Pavu Zemljaka i Tadiju Jakšića.

S obzirom na vrijeme započinjanja kaznenog postupka ovaj sud je kazneni postupak vodio prema odredbama Zakona o kaznenom postupku /93.

Opt. Stokan Sekanić u svojoj obrani navodi da je prije ratnih zbivanja u Baranji prebivao u Belom Manastiru. Već od 1977. godine imao je svojstvo pričuvnog policajca tzv. SUP-a u B. Manastiru. Nakon što je došlo do ratnih zbivanja u Baranji, u B. Manastiru je od Sekretarijata za unutrašnje poslove dobio poziv da se javi kao rezervista.

U tijeku 1991. godine postao je pripadnikom pričuvnog sastava tzv. SUP-a u B. Manastiru. Pripadnikom pričuvnog sastava tzv. SUP-a B. Manastir bio je sve dok nije potpisan Erdutski sporazum 1995. godine. U tom tzv. SUP-u B. Manastir stalno je imao svojstvo pričuvnog policajca, a bio je zadužen za terene Branjin Vrh, Kneževu i Duboševica. Organizacija posla bila je takova da je na ove terene odlazio zajedno sa još dva aktivna policajca tzv. SUP-a B. Manastir.

U Baranji, odnosno u B. Manastiru boravio je sve do 26. listopada 1997. godine, kada je uslijed prisile i prijetnji morao napustiti B. Manastir. Kada je napuštao B. Manastir prepratio ga je belgijski bataljon UNPROFOR-a do Batinskog mosta. Beli Manastir je napustio zajedno sa svojom obitelji i potom otišao živjeti u mjesto Irig u Vojvodini.

Glede inkriminacije u odnosu na Veljka Salonju, (točka 1.b)), optuženik ove navode inkriminacije u potpunosti poriče, jer on tog oštećenika uopće nepoznaje.

U pogledu inkriminacije u odnosu na ošt. Nikolu Kršića, (točka 1.d)), opt. Stokan Sekanić u obrani poriče da bi dana 13. prosinca 1991. godine tukao Nikolu Kršića.

U odnosu na inkriminaciju prema ošt. Draganu Grujiću, (točka 1.a)), optuženik poriče navode optužnice da bi on tražio Dragana Grujića u Kneževu, 18. kolovoza 1991. godine, te da mu je prijetio da će ga ubiti. Nakon ratnih zbivanja u Baranji on je prvi puta bio u Kneževu tek 20. kolovoza 1991. godine. U Kneževu je imao mesnicu i restoran i kuharica koja je radila rekla mu je da je jedne prilike u taj restoran došao Dragan Grujić koji je rekao; «Gdje je onaj četnik, da ga ubijem?!».

U pogledu inkriminacije pod točkom 1.c), u kojoj inkriminaciji se optuženiku stavlja na teret da je sudjelovao u oružanom napadu na mjesto Kozarac, opt. Stokan Sekanić u obrani navodi da je sudjelovao u akciji policije na mjesto Kozarac 28. kolovoza 1991. godine. U svezi sa time on je dobio naređenje. Ne zna točno koliko ih je sudjelovalo u akciji, ali po njegovoj ocijeni bilo ih je oko 400. Kada je sudjelovao u toj akciji bio je naoružan sa poluautomatskom puškom koju je dužio kao rezervista. Kada su oni došli u Kozarac negdje u petoj kući s lijeve strane u jednom trenutku je netko od pripadnika policije tzv. SUP-a B. Manastir ispalio hitac koji je pogodio kvaku od vrata, pa je on te prilike ozlijeđen u predio oka. Bio je sav krvav, pa je potom odvežen u Dom zdravlja u B. Manastir. Kada je dovežen u Dom zdravlja u B. Manastir ukazana mu je liječnička pomoć, i tu je bio oko dva sata. Nakon ta provedena dva sata u Domu zdravlja u B. Manastiru ponovno se vratio u Kozarac sa vozačem koji je prevozio kruh, odnosno sa pekarom. Sa njim se vratio iz ambulante Doma zdravlja B. Manastir u Kozarac gdje su sa tim vozilom došli do ispred trgovine «Bruno», vlasništvo Brune Skeledžije. Bruno Skeledžija ga je od prije poznao, te mu je rekao da slobodno može otvoriti prodavaonicu i iz te prodavaonice podijeliti sve što ima stanovništvu Kozarca. Iz trgovine su podjeljene sve namirnice, a podjeljen je i kruh. Domaće stanovništvo izlazilo je iz podruma i čekalo u redu da im se podjele namirnice. U akciju Kozarac krenuli su ispred SUP-a B. Manastir i išli su pješke. Prilikom akcije na Kozarac od stanovništva sela Kozarac nije pružan nikakav otpor. U tom trenutku on nije mogao odbiti poziv tadašnjeg SUP-a da se javi kao rezervista. Nije mogao nikako izbjeći akciju napada na Kozarac, i nitko od njih tko je bio pripadnik SUP-a nije mogao tu akciju izbjeći.

On ne zna točno koji je bio cilj akcije na Kozarac, ali među njima se pričalo da je bio cilj te akcije da se Darda spoji sa Belim Manastirom.

On misli da se prilikom akcije na Kozarac ulazilo u svaku kuću.

U podrumu tzv. Sekeretarijata za unutrašnje poslove u B. Manastiru vidio je nekoliko civilnih osoba iz Popovca i to; Šafrana, Jagetić Stevu i osobu pod prezimenom Posavac. Sjeća se da je netko od njih povikao : «Stokane, daj nam vode!». Sjeća se da im je on dao jednu plastičnu bocu u kojoj je bila voda, dvije deke i jednu kutiju cigareta. Sjeća se da je u tadašnjem SUP-u u B. Manastiru bio podrum u kojem su smještavane te civilne osobe. S obzirom na veličinu podruma, na broj čelija, misli da u tom podrumu nije moglo biti smješteno više od 7 do 8 osoba.

Njegova obveza kao pričuvnog policajca bila je svakodnevna. U cijelom vremenskom razdoblju radio je u pravilu osam sati u tijeku dana, Radio je noću i danju, u smjenama. Što se tiče njegove konkretne obveze kao pričuvnog policajca, on je u tom svojstvu bio u grupi sa dva aktivna policajca, nekad je znao biti i vozač, a nekad je jednostavno kao pojačanje sjedio u automobilu zajedno sa dva aktivna policajca.

Optuženik poriče da bi sudjelovao u privođenju ili uhićenju bilo kojeg civila, kako mu se to inkriminira u optužnici. On je bio pripadnikom rezervne policije i od kolovoza do prosinca mjeseca 1991. godine, (vrijeme inkriminacije).

Dana 05. rujna 1995. godine on je ispred svoje kuće kidnapovan od strane Vase Mijovića i tzv. Crvenih beretki. Nakon kidnapovanja odvezen je kod tornja u Banovom brdu. Razlog njegovog kidnapovanja sastojao se u tome što je on zaštitio stanovnike sela Duboševice, te više pripadnika hrvatske nacionalnosti koji su bili zaposleni u njegovoj

mesnici u Kneževu. Za cijelo vrijeme ratnih zbivanja stalno je radila njegova mesnica restoran i prodavaonica. U Kneževu u mesnici imao je zaposlenih negdje oko 26 radnika, a od toga je bilo 17 pripadnika nesrpske nacionalnosti. On nije planirao seliti iz Baranje, a iz Baranje je otišao pod prisilom i uslijed prijetnji njemu i njegovoj obitelji. Kada je napustio Beli Manastir imovinu koju je imao dao je u zakup Opua Iliji.

On je odlučio da se dobrovoljno preda, pa je sjeo na autobus u Somboru i uputio se prema Republici Hrvatskoj – Belom Manastiru i u Batini se dobrovoljno predao pripadnicima policije Republike Hrvatske.

Nakon što je Županijsko državno odvjetništvo Osijek proširilo optužnicu pod točkom 2.) stavljajući opt. Stokanu Sekaniću na teret izvršenje kaznenog djela izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH, optuženik se očitovao na tu inkriminaciju navodeći u svojoj obrani da on uopće ne pozna osobe pod identitetom Dražena Babića, Branka Kezerlea i Vitomira Novoselića, optuženik poriče da bi te osobe hapsio, tukao, ispitivao i zlostavljao. U vremenskom razdoblju od 04/05. kolovoza 1991. godine pa do 20. do 23. kolovoza 1991. godine on je boravio u podrumu u Belom Manastiru zajedno sa Slobodanom Trninićem, Vekicom Trninić, Jovanom i Nedom Vujčić. U to vrijeme on je nosio ljetnu maskirnu zelenu uniformu. Ovu uniformu nosio je dok je boravio u podrumu kod Slobodana Trninića. Trninićeva kuća udaljena je od Doma umirovljenika u B. Manastiru oko 500 do 600 metara, (na samoj glavnoj ulici). On je odlučio otići stanovati u kuću Trninića jer je u domu staraca bila smještena policija MUP-a RH. Njegova kuća od doma staraca bila je udaljena oko 400 metara. Pričalo se po Belom Manastiru da će djelatnici MUP-a RH likvidirati viđenije Srbe u B. Manastiru, pa je on zbog toga imao strah i bojao se, pa je to bio razlog zašto je otišao živjeti u kuću Trninićevih. U to vrijeme on je bio imućan čovjek i smatrao je da spada u kategoriju viđenijih Srba u Belom Manastiru.

Da bi utvrdio odlučne činjenice sud je u tijeku dokaznog postupka proveo dokaze saslušanjem svjedoka Dragana Grujića, Telak Elizabetu, Julijanu Đerkeš i Davora Biroa, (u svezi s inkriminacijom pod točkom 1.a)).

Također, u tijeku dokaznog postupka sud je proveo dokaze saslušanjem svjedoka Veljka Salonje, Stjepana Tkaleca, Stjepana Jagetića, Saše Petrova, Jovana Narandže, Zorana Kneževića, Vladu Čizmara i Tadiju Jakšića, (u svezi s inkriminacijom pod točkom 1. b)).

U svezi s inkriminacijom pod točkom 1. c), sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika svjedoka Josipa Vide, oštećenice – svjedokinje Matilde Vranić, saslušanjem svjedoka Eve Malek, Biserke Alaica, Luke Batinića, Josipa Šipoša, Velimira Topoljski, a uz suglasnost stranaka pročitao je iskaz svjedokinje dr. Jasmine Plavšić, koja je saslušana izvan glavne rasprave.

U svezi s inkriminacijom pod točkom 1. d), sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika – svjedoka Nikole Kršića, Nedeljke Grbić, dr. Ksenije Marijanović.

U svezi s inkriminacijom pod točkom 2.), sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika – svjedoka Dražena Babića, Vitomira Novoselića, Branka Kezerlea, Tomoslava Vibovca i Stipe Brdarića.

U tijeku dokaznog postupka sud je saslušao i svjedoke obrane Tadiju Kolara, Jelenu Lopuh, Dragicu Đorđić rođenu Posavec, Hrubi Ernesta, Dubajić Boška, Rabi Kalmana i Telak Dragana.

U tijeku dokaznog postupka sud je proveo vještačenje po vještaku radiološke struke dr. Borisu Sontacchiju, te uz suglasnost stranaka pročitao njegov nalaz, (listovi 473 – 474 sudskog spisa), zatim sud je proveo dokaz vještačenjem po vještaku sudsko-medicinske struke dr. Mladenu Marcikiću, a istog je vještaka sud i neposredno saslušao, te pročitao njegove nalaze, (listovi 402, 403 i 411 sudskog spisa). Također, u tijeku dokaznog postupka sud je proveo dokaz vještačenjem po vještaku neuropsihijatrijske struke, prof. dr. Nikoli Mandiću, te njegove pismene nalaze i mišljenja sud pročitao uz suglasnost stranaka, (listovi 392 do 399).

U tijeku dokaznog postupka pročitani su traumatološki list na ime Josipa Vida, list 285 sudskog spisa, pročitana je liječnička svjedodžba Zatvorske bolnice Ministarstva pravosuđa RH na ime opt. Stokana Sekanića, list 296 sudskog spisa, pročitani su Izvod iz matice umrlih na ime pok. Ivana Maleka, list 301 sudskog spisa, izvršen je uvid u autobusnu kartu «Severtrans», d.d. Sombor, list 318 sudskog spisa, pročitani su popis stanovništva Republičkog zavoda za statistiku od 31. ožujka 1991. godine, list 340 do 343 sudskog spisa, pročitani su ambulantni list KB Osijek, Odjela za maksilofacijalnu kirurgiju na ime Nikole Kršića, list 350 sudskog spisa, pročitana je Domovnica na ime opt. Stokana Sekanića, list 385 sudskog spisa, pročitana je liječnička dokumentacija KB Osijek o liječenju ošt. Branka Kezerlea na odjelima neurologije, traumatologije i psihijatrije, listovi 414 do 430 sudskog spisa.

Točka 1 a)

U točki 1 a) optuženiku se stavlja izvršenje terećenog kaznenog djela u odnosu na oštećenika Dragana Grujića.

U pogledu inkriminacije pod točkom 1 a) sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika Dragana Grujića, Telak Elizabete, Julijane Đerkeš i Davora Biroa. Oštećeni – svjedok Dragan Grujić u iskazu navodi, (list 313 sudskog spisa), da je dana 05. travnja 1991. godine postao pripadnikom policije MUP-a RH i imao je svojstvo običnog policajca. Dana 15. kolovoza 1991. godine iz Kneževa se iselila njegova obitelj i otišla u Mohač.

On je kao pripadnik Policijske postaje Beli Manastir ranjen u Belom Manastiru 20. kolovoza 1991. godine. Nakon ranjavanja prevežen je u Osijek i smješten u II PP u Osijeku gdje je bio na oporavku dva do tri tjedna. Nakon toga je iz Policijske postaje Osijek prebačen u Istru gdje je i ostao.

Opt. Stokana Sekanića poznaje iz videnja i s njim se pozdravljao u prolazu dva do tri puta u tijeku jedne godine. Dana 18. kolovoza 1991. godine četiri do pet osoba je došlo u Kneževo u kuću gdje je on stanovao, među tih četiri do pet osoba bile su osobe po prezimenu Sić, Janković, Dalibor iz Branjinog Vrh, a to su bili optuženikovi ljudi, jer ih je kod njega poslao opt. Sekanić. Ti ljudi došli su sa namjerom da ubiju njega i njegovu familiju. Ti ljudi nisu pronašli njega i njegovu familiju u Kneževu, no međutim, te prilike kada su došli u Kneževo po kući su razbacali sve stvari. Oni su te stvari stavili na jedan kup u jednoj sobi i unutra su donijeli motor Tomos i pripremili da uz pomoć benzina iz tog motora sve te stvari zapale, no međutim, ovo paljenje nije realizirano. Kada su te osobe otišle one su u štok vrata njegove kuće zabili sataru, a na vratima je pisalo «minirano».

On svoj iskaz temelji na tomu što mu je o tome ispričala svjedokinja Julijana Đerkeš. Po njegovoj procjeni njega se tražilo zato da ga se likvidira jer je bio pripadnik policije.

Kada se njegova obitelj iselila iz Kneževa u Mohač, opt. Sekanić je poslao svog čovjeka, Đorđić Milovana da ispita te ljude u Mohaču tražeći njega. To je prijavljeno Mađarskoj policiji, pa je Mađarska policija Đorđić Milovana deportirala iz Mađarske.

Po čuvenju je saznao da je na Radiju Baranja bio dan oglas da se njega traži i još nekoliko policajaca uz nagradu. Čuo je da su navodno nošene njihove slike na kombiju vidno, tako da se vidi koga se traži. U svezi sa ovim oglasima na Radiju Baranji tzv. SAO Krajine, te ono što je ispričao u svezi sa slikama na kombiju, to mu je u Mohaču ispričao Đeri iz Kneževih Vinograda. On mu je doslovce rekao; «Grujo, nemoj dolaziti doma, jer te oni traže po Baranji!».

Svjedokinja Julijana Đerkeš u iskazu, (list 438 sudskog spisa), navodi da je za vrijeme ratnih zbivanja živjela u Kneževu sve do 17. rujna 1992. godine. Njezin susjed u Kneževu bio je Dragan Grujić. Sjeća se događaja koji se desio između 18 do 20. kolovoza 1991. godine. U jednom trenutku vidjela je kako je došla jedna grupa ljudi iz Kneževa u jednom žutom tamiću, oboružana dugim naoružanjem. Između njih vidjela je i optuženika Sekanića. Sekanić je bio obučen u maskirnu vojnu uniformu i bio je naoružan dugim naoružanjem. Ova grupa ljudi je nakon izvjesnog vremenskog razdoblja ušla u stan gdje je živio Dragan Grujić, no oni nisu u tom trenutku pronašli Dragana Grujića jer je on već prije toga izbjegao iz Kneževa. Kada je ta grupa ljudi ušla u stan od Grujića čula je lupnavu i dernjavu. Optuženika Sekanića vidjela je na ulici i to u neposrednoj blizini svoga stana. On je stajao kraj toga tamića zajedno sa još nepoznatim ljudima. Nije vidjela da bi Sekanić ulazio u Grujićev stan. Sekanić je u jednom trenutku prišao njezinoj majki i rekao joj da se ne boji i da ju nitko neće dirati. Ona je čula između pripadnika ove grupe koji su ušli u Grujićev stan. Osobe iz te grupe prijetile su da će cijelu obitelj Grujić poubijati, te su mu psovale ustašku majku. Po njezinom mišljenju ova grupa nije pripadala niti policiji niti vojsci, jer se zapravo radilo o osobama koje su neposredno prije toga bili civili i bili zaposleni na području Baranje. Sjeća se da je između ostalog te prilike vidjela i osobu pod imenom Dalibor, koji je par godina s njom zajedno radio u Tvrci «Sutjeska». Upravo Dalibor, (ili Davibor), je nju pitao u Kneževu gdje je Dragan Grujić?

Svjedokinja Telak Elizabeta saslušana je u tijeku dokaznog postupka na prijedlog obrane, a u pogledu tvrdnje optuženika da je Dragan Grujić u njegovom restoranu pred tom svjedokinjom prilikom dolaska u restoran rekao: «Gdje je taj četnik da ga ubijem?».

Svjedokinja Telak Elizabeta u iskazu navodi, (list 439 sudskog spisa), da ona poznaje Dragana Grujića iz Kneževa, no njega je zadnji puta vidjela kada se ženio, jer je bila kuharica kod njega u svatovima i od tada ga nikada više nije vidjela.

Svjedok Davor Biro saslušan je u tijeku istrage, 25. veljače 1997. godine, (list 856 sudskog spisa, IX tom).

Svjedok Davor Biro živio je u Kneževu sve do 12. rujna 1992. godine kada je napustio Baranju i otišao u Osijek.

U tijeku istrage isti svjedok navodi da je negdje 18. kolovoza 1991. godine iz Belog Manastira sa teretnim vozilom «TAM» došao Stokan Sekanić zvani «Stojan» i tom zгодom

tražio Željka Siča, koji je stanovao odmah nasuprot njega. Nakon toga tražen je Dragan Grujić, kojeg se htjelo ubiti, ali isti nije pronađen s obzirom da je on već bio napustio Baranju.

Svjedok Davor Biro dopunio je svoj iskaz na glavnoj raspravi, (list 320 sudskog spisa) i u iskazu detaljno opisao dolazak Sekanića u Kneževu 18. kolovoza 1991. godine. Te prilike on je bio u Kneževu na ulici i vidio kada je opt. Sekanić zajedno sa više osoba, (oko 7), došao u Kneževu sa malim tamićem, narančaste boje. Kada su oni izašli iz tog vozila razdvojili su se, pa je jedna grupa otišla u kuću Željka Siča, tražeći njega, a jedna grupa je otišla u kuću Dragana Grujića, tražeći njega. Te prilike oni nisu pronašli niti Željka Siča, a niti Dragana Grujića. Žene koje su susjede od Dragana Grujića pričale su mu da je upravo ta grupa koja je bila kod Dragana Grujića na vratima njegove kuće zabila sataru. Željko Sič je prije rata bio djelatnik Hrvatske policije, a kada su počela ratna zbivanja u Baranju prešao je u miliciju tzv. SAO Krajine. Dragan Grujić je bio pripadnik rezervnog sastava MUP-a RH.

Kada je ova grupa stigla u Kneževu među tom grupom bio je i Sekanić, on ga je vidio obučenog u odoru tzv. JNA. Pripadnici grupe bili su naoružani puškama. Na krovu tamića nalazio se «garonja», a on pod tim podrazumjeva mitraljez. Ono što se zbivalo u kući Dragana Grujića njemu su ispričale njegove susjede Pavlović i Hubert. Upravo ove žene su njemu rekly da ova sjekira koja je zabijena u vratima kuće Dragana Grujića predstavlja opomenu ustašama.

On je vidio da je Sekanić nakon formiranja dviju grupa bio u grupi koja je išla kod Siča. Što se tiče prijetnji za ubojstvom Dragana Grujića o tim prijetnjama čuo je od svojih susjeda.

U optužnici se opt. Stokanu Sekaniću pod inkriminacijom opisanom pod točkom 1 a) stavlja na teret da je istu izvršio 18. kolovoza 1991. godine.

Opće poznato je da je već u tom vremenskom razdoblju na području Republike Hrvatske, te na području Baranje već došlo do organiziranja lokalnih srba u tzv. paravojne formacije, a sve sa ciljem da se to područje okupira, odcjepi od Republike Hrvatske, da se pripoji bivšoj Jugoslaviji, a sa nakanom stvaranja tzv. Velike Srbije.

Do izvršenja inkriminacije pod točkom 1 a) došlo je neposredno prije zauzimanja i osvajanja Policijske postaje Beli Manastir MUP-a RH.

Opt. Stokan Sekanić u obrani poriče izvršenje kaznenog djela opisanog pod točkom 1 a). Optuženik u obrani tvrdi da je u Kneževu bio tek 20. kolovoza 1991. godine.

No međutim, optuženik u obrani ipak tvrdi da poznaje Dragana Grujića, jer se brani da je Dragan Grujić njega tražio u restoranu u Kneževu s namjerom da ga ubije jer je četnik.

Dakle, kada se analizira obrana optuženika Sekanića glede inkriminacije pod točkom 1 a) onda je po ocijeni ovog suda očito da je njegova obrana u tom dijelu kontradiktorna.

Ocjenjujući obranu optuženika Sekanića glede inkriminacije pod točkom 1 a) ovaj sud smatra da njegova obrana u tom dijelu nije vjerodostojna jer je u suprotnosti s ostalim provedenim dokazima, pa je očito da sa takovom obranom optuženik želi izbjeći kaznenu odgovornost za inkriminaciju opisanu u točki 1 a).

Sud je u cijelosti prihvatio vjerodostojnim iskaz svjedoka Dragana Grujića. Dragan Grujić je svjedočio logično i uvjerljivo i njegov iskaz nije konstruiran, a on nije konstruiran iz razloga što on iskazuje na temelju toga što mu je ispričala svjedokinja Julijana Đerkeš, a između njegovog iskaza i iskaza svjedokinje Julijane Đerkeš nema razmimoilaženja o odlučnim činjenicama.

Iskaz svj. Julijane Đerkeš je vjerodostojan, pa ga sud u cijelosti prihvaća.

Iskaz svj. Davora Biroa je također vjerodostojan, pa ga sud u cijelosti prihvaća.

Svjedokinja obrane Telak Elizabeta u iskazu ne potvrđuje navode obrane optuženika Sekanića da ga je Grujić tražio u restoranu s nakanom da ga ubije, već naprotiv, ista svjedokinja iako je svjedokinja obrane, potvrđuje zapravo iskaz svjedoka Grujića da je ona njega zadnji puta vidjela kada je bila kuharica u njegovim svatovima.

Oštećenik Dragan Grujić u iskazu tvrdi da je optuženik Sekanić organizirao grupu ljudi prilikom dolaska u Kneževo, te između ostalog nabraja i tko je bio u toj grupi, pa između ostalog spominje i osobu po imenu Dalibor. Ovaj iskaz oštećenika Grujića potvrđuje i svjedokinja Julijana Đerkeš koja u iskazu tvrdi da je u Kneževu između ostalog vidjela i osobu pod imenom Dalibor koja je s njom zajedno radila u Tvrci «Sutjeska» u B. Manastiru.

Sud nije analizirao vjerodostojnost iskaza Dragana Grujića na okolnost njegove tvrdnje da je optuženik organizirao Grupu prije doalska u Kneževo, jer se optuženiku u izmjenjenoj optužnici i ne stavlja na teret da je organizirao grupu.

Savjesnom analizom svih provedenih dokaza glede inkriminacije pod točkom 1 a) ovaj sud smatra da su u cijelosti dokazani i utvrđeni svi činjenični navodi opisani u optužnici u pogledu inkriminacije pod točkom 1 a).

Dakle, po ocijeni ovog suda dokazano je da je opt. Stokan Sekanić dana 18. kolovoza 1991.g. zajedno s više drugih naoružanih i uniformiranih pobunjenika sudjelovao u prepadu na stan obitelji Grujić, s ciljem da se svi u obitelji pobiju, ali kako se obitelj Grujić na vrijeme sklonila, više pripadnika grupe upalo je u stan i uništavalo imovinu, psovalo Dragana Grujiću ustašku majku, te odlazeći zabilježili u stan obitelji Grujić sataru u vrata dajući na znanje susjedima obitelji Grujić da je to opomena ustašama.

Po ocijeni ovog suda optuženik je inkriminaciju pod točkom 1 a) počinio zapravo kao pripadnik pobunjenih Srba, jer je kazneno djelo počinjeno prije osvajanja PP B. Manastir MUP-a RH. Naime, SUP tzv. SAO Krajine formiran je tek nakon pada PP Beli Manastir, pa optuženik terećeno kazneno djelo nije mogao počiniti kao pripadnik tzv. SUP-a SAO Krajine.

Inkriminaciju pod točkom 1 a) optuženik je počinio u svezi sa oružanim sukobom. Naime, optuženik je zajedno s više drugih naoružanih i uniformiranih pobunjenika, osobno došao u Kneževo, obučen u uniformu bivše JNA, naoružan, a sve sa nakanom da se likvidira Dragan Grujić i njegova obitelj.

Kazneno djelo pod točkom 1 a) optuženik je počinio u svezi s oružanim sukobima, jer je nakana dolaska optuženika i drugih naoružanih pobunjenika bila likvidacija obitelji Grujić, te teroriziranje i zastrašivanje susjeda oštećenika Dragana Grujića, (odnosno mještana Kneževa), kojima se na taj način jasno dalo do znanja što će se i njima dogoditi ako budu

pripadnici MUP-a RH, i ako se protive pobuni protiv regularnih i legalnih snaga Republike Hrvatske.

Točka 1 b)

U točki 1 b) opt. Stokanu Sekaniću stavlja se na teret izvršenje kaznenog djela prema oštećeniku Veljku Salonji.

Glede inkriminacije pod točkom 1 b) sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika – svjedoka Veljka Salonje, saslušanjem svjedoka Stjepana Tkaleca, Stjepana Jagetića, Saše Petrova, Jovana Narandže, Zorana Kneževića, Vlade Čizmara i Tadije Jakšić.

Svjedok Veljko Salonja saslušan je u tijeku istrage, (list 1034 sudskog spisa, XI tom).

U tom iskazu oštećenik navodi da je prije pada Baranje bio pričuvni djelatnik PP Beli Manastir. Nakon okupacije Baranje krio se u svom selu Luču i bio je civil kada su ga dana 26. ili 27. kolovoza 1991.g. uhitili Lazić Stevan i Gojko Karagaća i potom odveli u tzv. Miliciju SAO Krajine u Belom Manastiru. Nakon uhićenja stavili su ga u podrumске prostorije. Nakon toga bio je ispitivan od strane Petra Mamule i Stojana Sekanića, zvanog «Stokan» po zanimanju mesara. Jedan od njih dvojice prilikom ispitivanja udario ga je zaštitnikom usta cijevi puške u predjelu lijevog uha gdje je imao četiri šava. Ispitivali su ga na okolnosti da li je bio pričuvni djelatnik PP B. Manastir, da li je bio u HDZ-u i to je u HDZ-u bio od mještana. Slijedeći dan nakon uhićenja uspio je izaći iz milicijske stanice uz intervenciju Stjepana Tkalčića, a Baranju je napustio 04. rujna 1991. godine.

Na glavnoj raspravi Veljko Salonja, (list 311 sudskog spisa), dopunio je svoj iskaz i u iskazu izričito naveo da ga je prilikom ispitivanja puškom upravo udario opt. Stokan Sekanić. On je ispitivan u podrumskim prostorijama u jednoj zasebnoj sobi u kojoj su se nalazili Sekanić i Petar Mamula. Sekanić je bio u civilnoj odjeći i oboružan automatskom puškom. Kada je morao pisati na komadu papira tko je u HDZ-u i koliko ih ima u pričuvnoj policiji, upravo optuženik Sekanić ga je udario puškom i to vjerojatno zbog toga što ga je požurivao da to što prije napiše. Između njih koji su bili zatvoreni u podrumskim ćelijama pričalo se da je Sekanić bio jedna od glavnih osoba prilikom ispitivanja civila.

Nakon što je zadobio ozlijede ukazana mu je liječnička pomoć u Domu zdravlja B. Manastir, a uslijed ove ozlijede i danas osjeća posljedice prilikom promjene vremena.

Svjedok Zoran Knežević saslušan je u tijeku istrage dana 20. veljače 1995. godine, (list 408 sudskog spisa, V tom), isti svjedok u tijeku istrage navodi da je dana 09. rujna 1991. godine u selu Luč uhićen od pripadnika tzv. Milicije SAO Krajine, te da je nakon toga priveden u podrum tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove Beli Manastir SAO Krajine. U podrumu tog sekretarijata bio je zatočen sve do 13. rujna 1991. godine kada je preko batinskog mosta zajedno sa još drugim zatočenicima prepraćen i odvežen na razmjenu u mjesto Adaševci.

Navodi da je on ispitivan u tijeku zatočeništva u podrumu SUP-a Beli Manastir, (od Milomira Petkovića), te da je nakon ispitivanja odveden u podrumске prostorije – ćeliju, gdje

su ga tukli i zlostavljali Stamenko Todorović, Milomir Petković, Urukalo Duško i još jedna osoba.

U iskazu isti svjedok tvrdi da je za vrijeme svog zatočeništva vidio u miliciji SAO Krajine više osoba, a između ostalog i opt. Stokana Sekanića. Osim toga, isti svjedok tvrdi u iskazu da je vidio osobno da je optuženik Sekanić sa kundakom puške udario Veljka Salonju iz Luča.

Na glavnoj raspravi svjedok Zoran Knežević, (list 321 sudskog spisa), odstupio je od svog iskaza danog u tijeku istrage i u iskazu naveo da on nije vidio da bi optuženik Stokan Sekanić zlostavljao Veljka Salonju, već je svoj iskaz u istrazi temeljio na tomu što mu je o tom događaju prenio Veljko Salonja.

To mu je Veljko Salonja ispričao nakon što je isti pušten iz zatvora. Na glavnoj raspravi isti svjedok je iskazao da za vrijeme svoga zatočeništva nije vidio da je u podrum SUP-a Beli Manastir dolazio optuženik Sekanić, niti je vidio da bi on koga tukao ili zlostavljao. Nadalje, isti svjedok tvrdi u iskazu da ako je Sekanić bio pripadnik policije da dozvoljava mogućnost da ga je možda vidio dok je bio u zatočeništvu u SUP-u Beli Manastir tzv. SAO Krajine.

Svjedok Vlado Čizmar saslušan je u tijeku istrage, dana 18. veljače 1999.g., (list 1039 sudskog spisa, XI tom), te na glavnoj raspravi, (list 315 sudskog spisa).

U tijeku istrage isti svjedok u svom iskazu nije ništa iskazivao glede djelatnosti optuženika Sekanića.

U iskazu isti svjedok tvrdi da je uhićen od paravojnih četničkih formacija prilikom napada na odašiljač Belje na Banovom brdu, 20. kolovoza 1991. godine.

Nakon uhićenja priveden je u Poduzeće «Neimar» gdje je bilo zapovjedništvo četničkih formacija, a nakon toga je odvezen u stanicu milicije SAO Krajine Beli Manastir. U stanici milicije B. Manastir proveo je tjedan dana, a nakon toga odvežen je u Sombor, (u vojarnu). Iz Sombora je ponovno vraćen u podrum Policijske postaje B. Manastir, gdje je u drugom navratu boravio negdje oko 10-ak dana, a potom je odvežen preko Dalja u Borovo Selo. Nakon toga, dana 13. rujna 1991. godine razmjenjen je u Adaševcu.

Na glavnoj raspravi isti svjedok je naveo u iskazu da je prilikom zatočeništva u podrumu SUP-a tzv. SAO Krajine u Belom Manastiru u jednom navratu vidio kako je u podrum dolazio optuženik Sekanić. On je te zgode bio obučen u civilnu odjeću. On je te prilike razgovarao sa zatočenicima i govorio im « što je to sve vama trebalo, moglo je to i drugačije biti?!».

Čuo je od drugih osoba da su u vikendici optuženika, koju vikendicu je optuženik imao u Popovcu bili smješteni civili s područja Baranje, gdje su bili prisilno dovedeni, maltretirani, tučeni, tako da je sav podrum bio krvav. O tome je čuo kada se vratio nazad u Baranju.

Po njegovom mišljenju opt. Sekanić je bio organizator, jer je bio imućan čovjek, te je imao ljude koji su izvršavali njegove planove.

Svjedok Tadija Jakšić saslušan je u tijeku istrage, 22. veljače 1999. godine, (list 1035 sudskog spisa, XI tom), te na glavnoj raspravi, (list 312 sudskog spisa).

Svjedok Tadija Jakšić uhićen je od pripadnika tzv. Milicije SAO Krajine, 27. studenog 1991. godine i nakon uhićenja proveo u zatočeništvu u podrumu milicije tzv. SAO Krajine 43 dana. U svom iskazu u tijeku istrage isti svjedok opisuje na koji način je on bio zlostavljan i maltretiran, ali u tijeku istrage kao i na glavnoj raspravi tvrdi da on niti u jednom navratu nije bio zlostavljan niti tučen od strane optuženika Sekanića.

U tijeku istrage isti svjedok tvrdi da su svi zatočnici u podrumu dobivali užasne batine, u iskazu u istrazi isti svjedok navodi osobe koje su tukle i zlostavljale zatočnike, pa između više osoba u iskazu navodi da je neke osobe tukao Stokan, mesar iz Kneževa.

Na glavnoj raspravi svjedok Tadija Jakšić tvrdi u iskazu da je Sekanića vidio u dva navrata u tom podrumu u tijeku svoga zatočeništva. U prvom navratu on se predstavio da je osoba s Papuka, što je njemu bilo jako čudno jer je on znao da je on mesar i poznavao ga je već od prije. U drugom navratu vidio ga je prilikom istovaranja furgona graha. Te prilike uočio je da je optuženik obučen u šarenu vojničku odoru, da je imao kapu s grbom i da je bio naoružan. To se desilo na stepeništu unutar zgrade i te prilike ga je Sekanić pitao; «Još si ti živ?». U to vrijeme u podrumu su bili zatočeni Šafran, Posavec i Galinec, osobe iz Popovca. Jedne prilike došao je Sekanić i u čeliji s njima trojicom vodio razgovor u svezi s nekom puškom iz bunara. Kasnije je čuo od Šafrana, a koji je u međuvremenu preminuo da su oni te prilike od Sekanića bili tučeni po rukama.

Svjedok Jovan Narandža saslušan je u tijeku istrage, dana 09. srpnja 1997. godine, (list 973, tom X), te na glavnoj raspravi, (list 323 sudskog spisa).

Isti svjedok je uhićen u Belom Manastiru od pripadnika pobunjenih Srba, a nakon toga odveden u podrum milicije, tzv. SAO Krajine, gdje je proveo u zatočeništvu 12 dana.

Na glavnoj raspravi svjedok Jovan Narandža navodi da je prilikom boravka u zatočeništvu opt. Sekanića vidio u jednom navratu, i to baš onog dana kada su pisali izjave. Sekanić je došao u podrum zajedno sa Perom Mamulom. Mamula je bio oboružan, a Sekanić je bio u civilu i nije bio naoružan. zatočenicima je naređeno da izađu iz čelije te da pišu izjave. On nije vidio da bi Sekanić bilo koga maltretirao. Kada je on pisao izjavu u klečećem položaju u jednomt renutku prišao mu je Sekanić, pogledao ga je i rekao; «Mali, ja ti ne mogu ništa pomoć.»

Svjedok Saša Petrov, saslušan je u tijeku istrage dana 20. veljače 1995.g., (list 404 sudskog spisa, V tom), te na glavnoj raspravi, (list 431 sudskog spisa).

Isti svjedok u iskazu u istrazi tvrdi da je uhićen dana 20. kolovoza 1991.g. na ciglani u Kneževu, da je nakon toga odveden na ispitivanje u zgradu uprave «Belja» u Kneževu, a potom je odveden i zatočen u podrumu milicije tzv. SAO Krajine u Belom Manastiru. Tu je boravio sve do 10. rujna 1991.g., kada je odvežen u Borovo Selo. U tijeku zatočeništva u podrumu zgrade milicije SAO Krajine bio je zlostavljan i prošao je tzv. «tabakanu», kojom prilikom je udaran gumenim palicama, drvenim palicama, rukama i nogama. Na taj način zlostavljane su i druge pritvorene osobe. On optuženika Sekanića ne poznaje i dok je boravio u zatvoru nije ga uočio niti u jednom navratu. Nakon izlaska iz zatvora, a nakon što je

bombardirano Đakovo čuo je od drugih zatočenih osoba da je u podrum zatvora dolazio i optuženi Sekanić.

Svjedok Stjepan Jagetić saslušan je u tijeku istrage dana 09. srpnja 1997. godine, (list 935, tom X), te na glavnoj raspravi, (list 432 sudskog spisa).

Isti svjedok u iskazu navodi da je uhićen 23. kolovoza 1991. godine prilikom napada na odašiljač Belje, koji je on osigurao sa još četiri pripadnika MUP-a RH. Po uhićenju najprije je odveden u Kneževe Vinograde gdje je tučen, zatim u prostorije poduzeća «Neimar», gdje je također dobio batina, a nakon toga je odveden u PP Beli Manastir, gdje je proveo tri dana. Potom je odveden u Sombor, a iz Somobra je ponovno vraćen u Beli Manastir, a 01. rujna 1991. godine odvezen je u Borovo Selo. Prilikom boravka u podrumu u Belom Manastiru bio je ispitivan i dobio je batina.

U tijeku zatočeništva u zatvoru milicije SAO Krajine u Belom Manastiru, (15-ak dana) vidio je u jednom navratu optuženika Sekanića kako je došao ispred njihove ćelije zajedno s Petrom Mamulom. Ispred ćelije je Petar Mamula rekao da možda rešetke nisu dobro postavljene, odnosno da su preširoke, i da bi možda ustaše mogle izaći iz ćelije. S obzirom da je on bio najmršaviji od svih zatočenika Petar Mamula je zahtijevao da on proba izaći između rešetaka. On je morao njega poslušati te je pokušao izaći kroz rešetke, no s obzirom da su rešetke bile uske nije mogao izaći. Dok je on na takav način izlazio kroz rešetke, Petar Mamula ga je udario u predio glave, zatiljka i to po rani koju je on prije toga bio zadobio od Duška Urukala dok je bio zatočen u poduzeću «Neimar» u Belom Manastiru.

Dok se sve to zbivalo Sekanić je stajao pored Mamule. Bio je u civilnoj odori. Dok je Sekanić bio zajedno s Mamulom on ništa nije govorio nego je samo šutio, nije ništa govorio i nije ga uzimao u zaštitu.

Svjedok Jagetić tvrdi u iskazu da je Sekanić bio jedan od važnijih ljudi, a to temelji na činjenici da su samo važni ljudi mogli doći u podrum zatvora jer u zatvor nije mogao svatko doći budući je bio stražar na stepenicama.

Svjedok Stjepan Tkalec, saslušan je u tijeku istrage dana 14. veljače 1995.g., (listovi 388-389 sudskog spisa, IV tom), te na glavnoj raspravi, (list 345 sudskog spisa).

Isti svjedok uhićen je dana 28. kolovoza 1991.g. prilikom napada na selo Kozarac. On je nakon napada na selo Kozarac pokušao pobjeći u smjeru sela Grabovca, no međutim, kako je selo bilo opkoljeno on je uhićen kao civil od osoba odjevenih u uniforme JNA, a među tim osobama bio je nazočan i Malivuk iz Kneževih Vinograda. Nakon uhićenja zatočen je podrumu milicije tzv. SAO Krajine u Belom Manastiru. Prilikom zatočenja u Belom Manastiru tukao ga je Zoran Vukšić gumenom palicom, nogama i rukama, tako da je na tijelu imao niz povreda. Dana 03. rujna 1991. godine premješten je u Borovo Selo.

Na glavnoj raspravi isti svjedok je u iskazu naveo da je prilikom napada na selo Kozarac ubijen Ivan Malek, te da su ranjeni Vranić Matilda i Josip Vida.

U zatvoru milicije SAO Krajine u Belom Manastiru nije vidio opt. Sekanića. U tijeku njegovog zatočeništva u zatočeništvu su bili i dečki iz Popovca, Jagetić, Berent i Čizmar i oni su bili u ćeliji do njegove ćelije. Čuo je između njih razgovor da je u podrum dolazio Sekanić.

Čitanjem nalaza i mišljenja vještaka sudsko-medicinske struke dr. Mladena Marcikića, (list 402 sudskog spisa), te na temelju njegovog neposrednog saslušanja, (list 409 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je Veljko Salonja pregledan 27. kolovoza 1991. godine u Domu zdravlja B. Manastir od strane dežurnog liječnika, te je prilikom tog pregleda konstatirano da je zadobio ozlijeđenu u vidu rane razderotine lijeve ušne školjke.

Ova ozlijeđena je laka tjelesna ozlijeđena. Ona je mogla nastati udarcem po uhu nekim tupo-tvrđim mehaničkim predmetom, ali isto tako i padom i udarcem glave i uha o neku tvrdu podlogu.

U pogledu inkriminacije pod točkom 1 b) optuženik Sekanić poriče u cijelosti izvršenje te inkriminacije u odnosu na oštećenika Veljka Salonju, tvrdeći da on tog oštećenika uopće nepozna.

Kada se analizira obrana optuženika Sekanića vezano za inkriminaciju pod točkom 1 b) proizlazi zaključak da zapravo optuženik u obrani priznaje da je dolazio u podrum tzv. milicije SAO Krajine u kojem podrumu je bilo zatočeno više osoba, a između ostalog i oštećenik Veljko Salonja. Ovo proizlazi iz iskaza optuženika u pogledu njegovog opisivanja zlostavljanja pokojnog Pave Zemljaka od strane Petra Mamule, te iz dijela njegovog iskaza kako je on u jednom navratu u tom podrumu civilnim osobama iz Popovca; Šafranu, Jagetiću i Posavcu dao bocu vode, dvije deke i jednu kutiju cigareta.

Nije vjerodostojna obrana opt. Sekanića glede inkriminacije pod točkom 1 b), jer je ona u suprotnosti s ostalim provedenim dokazima. Optuženik u svojoj obrani prikazuje svoju ulogu samo u pozitivnom smislu, želeći na taj način izbjeći kaznenu odgovornost za inkriminaciju pod točkom 1 b).

Sud je u cijelosti prihvatio vjerodostojnim iskaz oštećenika Veljka Salonje. Iskaz tog oštećenika je logičan i uvjerljiv, a potvrđen je i ostalim izvedenim dokazima u odnosu na inkriminaciju pod točkom 1 b).

U tijeku istrage oštećenik Salonja nije se na nedvojben način očitovao o tomu tko ga je udario zaštitnikom usta cijevi puške u predjelu lijevog uha prilikom ispitivanja. U tijeku istrage oštećenik je tvrdio da ga je udario jedan od njih dvojice, Mamula ili Sekanić. No na glavnoj raspravi oštećenik je decidirano izjavio da ga je puškom udario upravo optuženik Sekanić.

Određena nejasnoća iskaza oštećenika Veljka Salonje glede okolnosti tko ga je udario razjašnjenja je iskazom istog oštećenika na glavnoj raspravi na vrlo logičan i uvjerljiv način, pa nema razloga uopće dovesti u sumnju iskaz oštećenika Salonje da ga je prilikom ispitivanja udario puškom upravo optuženik Sekanić.

Svjedok Knežević Zoran u tijeku istrage tvrdio je da je vidio kako je Sekanić prilikom ispitivanja udario Salonju, a na glavnoj raspravi je iskazao da to nije vidio već je to samo čuo od Salonje nakon što je Salonja pušten iz zatočeništva.

Veljko Salonja je uhićen 26./27. kolovoza 1991.g. i u podrumu milicije SAO Krajine proveo je jedan dan. Zoran Knežević uhićen je 09. rujna 1991. godine, i bio je zatočen sve do

13. rujna 1991. godine. Na temelju ovih utvrđenja ovaj sud smatra da je vjerodostojan iskaz svjedoka Kneževića na glavnoj raspravi da on nije vidio kako je Sekanić tukao Salonju već da je to samo čuo od Salonje nakon njegovog dolaska iz zatočeništva. Iskaz Kneževića u tom dijelu na glavnoj raspravi je vjerodostojan, jer svjedok Knežević to nije niti mogao vidjeti budući je on zatočen 09. rujna 1991. godine, a u to vrijeme Veljko Salonja nije bio zatočen jer je on već izašao iz zatočeništva, a Baranju je napustio 04. rujna 1991. godine.

No međutim, sud nije prihvatio iskaz svjedoka Kneževića na glavnoj raspravi u dijelu kada on navodi da tijekom svoga zatočeništva nije vidio Sekanića. U tom dijelu sud je prihvatio iskaz Kneževića dan u tijeku istrage, jer je isti svjedok u tijeku istrage saslušan 20. veljače 1995. godine, pa je životno logično da su mu u to vrijeme događaji iz zatočeništva bili svježiji. U tom dijelu Knežević je odstupio od iskaza po ocijeni ovog suda da bi zapravo zaštitio na neki način optuženika Sekanića.

Sud je u cijelosti prihvatio vjerodostojnim iskaze svjedoka Vlade Čizmara, Tadije Jakšića, Jovana Narandže, Saše Petrova, Stjepana Jagetića i Stjepana Tkaleca.

Dakle, na temelju iskaza oštećenika Veljka Salonje, čiji iskaz je potvrdio svjedok Zoran Knežević koji je u iskazu naveo da je čuo od Veljka Salonje da ga je u zatvoru tukao optuženik, ovaj sud smatra da su dokazani navodi inkriminacije pod točkom 1 b).

Ostali saslušani svjedoci glede inkriminacije pod točkom 1 b) nemaju saznanja o tomu da je optuženik Sekanić prilikom ispitivanja zatočenika Veljka Salonju udario puškom u predjelu lijevog uha. No međutim, ostali svjedoci koji su saslušani glede inkriminacije pod točkom 1 b) prilikom svog zatočeništva u podrumu milicije SAO Krajine bili su zlostavljani od strane drugih pripadnika tzv. milicije SAO Krajine. Ispitani svjedoci tvrde da su svi zatočenici u tijeku svog zatočenja prošli tzv. «tabakanu».

Svjedok Vlado Čizmar tijekom svog zatočeništva vidio je u jednom navratu da je u podrum gdje su bili smješteni zatočenici dolazio Sekanić.

Svjedok Tadija Jakšić čuo je od drugih zatočenika da je zatočenike između ostalih tukao optuženik. Osim toga, isti svjedok je u dva navrata vidio Sekanića u podrumu milicije SAO Krajine, a u jednom navratu vidio ga je da ima obučenu šarenu vojničku odoru, a u drugom navratu vidio je kako sa zatočenicima Šafranom, Posavcem i Galincem vodi razgovor u svezi s nekom puškom iz bunara.

Svjedok Jovan Narandža tijekom svog zatočeništva vidio je Sekanića zajedno sa Petrom Mamulom, kada je organizirano pisanje izjava zatočenika.

Svjedok Saša Petrov čuo je od drugih zatočenih osoba da je u podrum dolazio i optuženi Sekanić.

Svjedok Stjepan Jagetić vidio je Sekanića kada je on došao u zatvor zajedno sa Petrom Mamulom i kada je Petar Mamula tražio od njega da izađe kroz rešetke čelije, te kada je Sekanić bio nazočan kada ga je Mamula udario u predio glave u ranu koju je već prije toga zadobio u poduzeću «Neimar».

Svjedok Stjepan Tkalec čuo je prilikom zatočeništva od zatočenika Jagetića, Berenta i Čizmara da je u podrum dolazio Sekanić.

Medicinskim vještačenjem potvrđeno je da je vjerodostojan iskaz oštećenika Salonje da ga je Sekanić puškom ozlijedio upravo u predjelu lijevog uha.

Dakle, savjesnom analizom svih provedenih dokaza glede inkriminacije pod točkom 1 b) ovaj sud smatra dokazanim da je optuženik Sekanić ostvario objektivni učin kaznenog djela pod točkom 1 b). Nedvojbeno je utvrđeno da je optuženik Sekanić nakon pada Baranje i nakon formiranja milicije tzv. SAO Krajine, te nakon što je u podrum milicije SAO Krajine zatočeno više civilnih osoba u više navrata dolazio u podrum, (čelije), gdje su bile smještene zatočene civilne osobe.

Nedvojbeno je utvrđeno da je optuženik Sekanić sudjelovao zajedno sa Petrom Mamulom u ispitivanju uhićenika Veljka Salonje, prilikom kojeg ispitivanja je Veljko Salonja ispitivan na okolnosti da li je bio pričuveni djelatnik PP Beli Manastir, da li je bio u HDZ-u i tko je bio od mještana u HDZ-u?. Nedvojbeno je utvrđeno da je Salonja ispitivan u posebnoj podrumskoj prostoriji, te da je Sekanić te prilike bio oboružan automatskom puškom. Nedvojbeno je utvrđeno da je upravo optuženik Sekanić udario puškom zatočenika Veljka Salonju u predio lijevog uha i zadao mu na taj način ozljedu u vidu rane razderotine lijeve ušne školjke.

Na temelju iskaza Stjepana Jagetića ovaj sud je utvrdio da nije vjerodostojna obrana optuženika Sekanića da je on njemu, Posavcu i još jednoj osobi iz Popovca dao vode, dvije deke i kutiju cigareta. Dakle, ne postoji obrana optuženika u tom dijelu, a u kojem dijelu optuženik želi prikazati sebe u pozitivnoj ulozi.

Točka 1 c)

U svezi s inkriminacijom pod točkom 1 c), (sudjelovanje optuženika u napadu na selo Kozarac), sud je proveo dokaze saslušanjem svjedoka Josipa Vide, Eve Malek, Matilde Vranić, Velimira Topoljskog, Josipa Šipoša i Luke Batinića.

Svjedokinje Biserku Alaica i Jasminu Plavšić sud je saslušavao na okolnosti ozljeđivanja i ranjavanja prilikom napada na Kozarac oštećenice Matilde Vranić.

Svjedok Josip Vida saslušan je u tijeku istrage 08. srpnja 1997.g., (list 924 sudskog spisa, X tom), te u tijeku glavne rasprave, (list 315 sudskog spisa).

U iskazu svjedok Josip Vida navodi da je napad Kozarac bio dana 28. kolovoza 1991. godine u ranim jutarnjim satima, negdje oko 6,30 sati, i to od strane pripadnika četničkih formacija, a radi tzv. «čišćenja mjesta Kozarac». U jednom trenutku dok je on bio sakriven u dvorištu netko je počeo lupati po kapiji i vikati neka izađe van, on to nije htio učiniti sve dok mu nije zapriječeno da će se baciti bomba ako ne izađe van. U dvorište njegove kuće utrčala su dvojica naoružanih ljudi odjeveni u četničke odore. Jedan od njih je tražio od njega oružje, a on je rekao da nema oružje, pa ga je ovaj udario puškom. Drugi od njih je bio Zoran Vukšić zvan «Žučo», koji mu je tom prilikom prijetio i vikao gdje mu je oružje, te je Zoran Vukšić u jednom trenutku izvadio pištolj i pucao mu u noge iz neposredne blizine. On je tada zadobio prostrjelne rane obje noge.

U akciji čišćenja Kozarca ubijen je njegov susjed Ivan Malek, a on misli da je počinitelj tog ubojstva također Zoran Vukšić zvani «Žučo».

U akciji čišćenja Kozarca on nije vidio optuženika Sekanića i o njegovoj djelatnosti nema nikakvih saznanja.

Kozarac nije bio nikakovo uporište, niti je njegovo stanovništvo poduzimalo bilo kakove aktivnosti za obranu sela, jer je do 24. kolovoza 1991.g. iz sela otišla većina ljudi. Po njegovom mišljenju cilj razlog akcije bio je u tome da se iz Kozarca protjeraju preostali pripadnici Hrvatske nacionalnosti.

Nakon ukazane liječničke pomoći on je napustio Baranju i otišao u Osijek gdje mu je i ukazana liječnička pomoć.

Svjedokinja Eva Malek, (list 376 sudskog spisa), je supruga ubijenog Ivana Maleka. Svjedokinja navodi da je do napada na Kozarac došlo 28. kolovoza 1991.g. oko 7 sati. Ona je sa svojim pokojnim mužem bila kod kuće. S obzirom da se pucalo, da se razvio strah i opasnost po život ona je nagovarala svoga muža da oboje odu u vrt i da se sakriju, no međutim, on je to odbio i ostao u kući. Ona je otišla i sakrila se u vrt vlasništvo susjeda Kovača, gdje je bila sve do 14 sati. Kada se vratila iz vrta već je bio ubijen njezin muž Ivan Malek. Ona je prišla skupini ljudi koja se nalazila ispred njezine kuće, pa su joj oni rekli da su oni čuli da je njezin muž ubijen ili od «Žutog» ili od «Vekca».

Kada je krenula akcija na Kozarac, mještani Kozarca nisu pružali nikakav otpor. Nakon ove akcije došlo je do daljnjeg napuštanja Kozarca od strane pripadnika Hrvatske nacionalnosti. Poslije akcije ostalo je u Kozarcu živjeti samo nekoliko pripadnika Hrvatske nacionalnosti i to starije dobi.

Glede djelatnosti optuženika Sekanića ona o tome nema nikakvih saznanja.

Oštećenica – svjedokinja Matilda Vranić, (list 477-478 sudskog spisa), u iskazu navodi da je napad na Kozarac krenuo u 6,30 sati, u jutro. Ona je boravila sama u svojoj kući, i to u Ul. I. L. Ribara. U jednom trenutku došle su tri osobe koje su bile naoružane i obučene u maskirne vojničke odore. Jedna od tih osoba je nogom udarila u kapiju i ušla u dvorište. Nakon toga njih trojica su ušli u dvorište. Netko je povikao; «Bando otvorite!», a ona je u tom trenutku stajala u verandi svoje kuće. Jedan je iz svog naoružanja najprije pucao u zrak, i to već u trenutku kada je otvorio ulaznu kapiju od dvorišta. Kada je taj isti uočio nju na verandi iz svog naoružanja ispalio je hitac u njezinom pravcu. U prvi je trenutak mislila da nije ranjena, no međutim, kasnije je zaključila da je ranjena u predjelu desnog ramena. Osoba koja je u nju pucala preziva se Bertić i star je oko 30 godina. Da se radi o osobi s tim identitetom saznala je od svog susjeda preko puta koji joj je rekao u razgovoru da ju je ranio Bertić, koga zovu «Zeko».

Osim njega u dvorište njezine kuće ušao je optuženik Sekanić i još jedna osoba. U tom trenutku ona nije znala da joj je u dvorištu bio optuženik Sekanić, no kada ga je vidjela u sudnici odmah je zaključila da je on bio u njezinom dvorištu, toga dana prilikom napada na selo Kozarac. Uz Bertića i Sekanića bila je još jedna osoba. Kada je Bertić ispalio hitac i nju ranio, on je ostao pored stepenica i držao pušku uperenu na gotovs u njezinom pravcu. Njoj nepoznata osoba je ušla u unutrašnjost kuće i počela kuću pretraživati, pa nakon što ju je pretražio rekao je da tu nema nikoga. Sekanić je obišao cijelo njezino dvorište i pretraživao

dvorište i rekao također da tu nema nikoga. Nakon toga Bertić ju je pitao da li tu živi sama, a kada mu je ona odgovorila da živi sama, Bertić je rekao idemo dalje. Nakon što su njih trojica otišli saznalo se da je ona ranjena, pa je po nju došla hitna pomoć Doma zdravlja B. Manastir. Sa hitnom pomoći odvežena je u Dom zdravlja B. Manastir gdje joj je ukazana liječnička pomoć, kojom prilikom su bile nazočne dr. Plavšić i Biserka Alaica, u svojstvu medicinske sestre. Nakon što je obrađena u ambulanti po dogovoru sa Biserkom Alaica, a nakon što je Biserka Alaica završila s poslom, zajedno sa njom se vratila u Kozarac. Kada su sa hitnom pomoći krenuli u Kozarac sjeća se da su kola hitne pomoći zaustavila dva stražara i to prije Kozarca na pola puta. Ova dva stražara razgovarali su sa Biserkom, pregledali su zapravo kola i rekli su : «To si ti Biserka.», te su joj rekli; «Pazi, u Kozarcu je još čišćenje!». U Kozarac se vratila negdje oko 13 sati sa kolima hitne pomoći. Nakon toga, s obzirom da ju je bilo strah vratiti se u kuću otišla je zajedno sa Biserkom Alaicom u njihovu kuću.

Svjedok Velimir Topoljski (list 433 sudskog spisa), je umirovljeni učitelj. Prije umirovljenja radio je kao učitelj u Kozarcu, Kamencu, Karancu i Kneževim Vinogradima. Sjeća se da je napad na Kozarac bio 28. kolovoza 1991. godine . Već u rano jutro čula se pucnjava iz pravca Belog Manastira. Njegova kuća je imala podrum, pa je 10-ak starijih osoba bilo zajedno s njime i njegovom suprugom u podrumu. U tijeku tog napada na Kozarac, u jednom trenutku do njegove kuće došla je jedna grupa, više osoba, koja je između sebe imala komandira. Netko je od njih rekao «da pucamo ili da zvonimo?», oni su zvonili, pa je on podigao ruke u vis i izašao iz podruma. Ta prva grupa je rekla da oni traže ekstremiste. Ta prva grupa tražila je da pregleda prostorije njegove kuće, a što su oni i učinili. Ubrzo nakon toga iz jedne druge ulice došla je jedna druga grupa koja se spojila s ovom prvom grupom. Kada je došla ova druga grupa sam optuženik se predstavio i rekao: «Čika učo, ja sam, Stokan!». Vidio je da Stokan preko lijevog oka ima jednu maramicu bijele boje, te da na očima ima sunčane naočale. Bio je obučen u maskirnu uniformu. Kada su se ove dvije grupe sastale iz njihove međusobne komunikacije i razgovora saznao je da je prilikom napada na Kozarac ubijen Ivan Malek, te ranjen Josip Vida. Ove dvije grupe svaka za sebe je imala komandira. Ova druga grupa Sekanića je oslovljavala sa «komandiru». Kada je došla druga grupa, bilo je negdje oko 9 sati u jutro. Sjeća se da je optuženik njegovoj supruzi dao dvije table čokolade.

On je bio u sastavu komisije koja je utvrđivala koliko ima praznih kuća u Kozarcu, pa je tako radeći u sastavu te komisije utvrđeno da su prije napada na Kozarac bile prazne 142 kuće. 10-ak dana nakon napada na Kozarac on je bio u sastavu komisije koja je imala zadatak da popiše kuće i utvrdi njihovo stanje. Oni su obišli sve kuće u Kozarcu, pa je on te prilike vidio da su neke kuće bile provaljene, da su u nekim kućama bile stvari razbacane, da su ulazna vrata bila provaljena ili propucana.

Optuženik Sekanić nakon iskaza svjedoka Velimira Topoljskog u iskazu je naveo da je točno da je on u vrijeme napada na Kozarac bio ispred kuće svjedoka Topoljskog, da je imao povez na oku i maramicu na oku, jer je prilikom ulaska u Kozarac bio ranjen u oko.

No optuženik poriče da bi on bio komandir druge grupe i priznaje da je bio samo obični rezervista.

Svjedok Josip Šipoš, (list 435 sudskog spisa), u iskazu navodi da je napad na Kozarac bio 28. kolovoza 1991. godine i da je krenuo negdje oko 6 sati i 15 minuta, i da je intenzivno trajao, (jako se pucalo), do 9 sati, a od 9 do 13 sati napad se nastavio ali je bio slabijeg

intenziteta. On je bio smješten kod svog šogora u prizemlju njegove kuće, gdje ih je bilo ukupno osmero.

Tražeći svog susjeda Tomić Ivicu njega je našao u potkrovlju kuće njegovog brata, Tomić Petra. Kada je došao u potkrovlje kuće Tomić Petra, Tomić Ivica je već bio zarobljen. On je bio zarobljen od trojice osoba s puškama. On je htio napustiti kuću Tomić Petra ali mu ova trojica nisu dopustila, pa je on bio zajedno sa Tomić Ivicom zatočen u potkrovlju kuće Tomić Petra sve do 13 sati.

Prilikom napada na Kozarac njegov punac je dobio batina u svom dvorištu. Njega su uzeli kao taoca i on je morao ići sa njima te su mu rekli ako netko zapuca da će ga ubiti. On je tako išao s njima oko 50-ak metara, pa kad više nije mogao sjeo je i rekao da ga ubiju ako hoće, jer on dalje ne može. Njega su ostavili pa su potom odveli Ivicu Horvata, koji je bio prvi susjed njegovog punca. Kada su odveli Horvat Ivicu on je bio taoc i išao je s njima negdje oko jedan kilometar. Prilikom napada na Kozarac ubijen je Ivan Malek, a ranjen Josip Vida.

Svjedok Luka Batinić, (list 436 sudskog spisa), također u iskazu tvrdi da je napad na Kozarac bio 28. kolovoza 1991.g., oko 6 sati i 30 minuta, u jutro. Negdje oko 6,30 sati napadači na selo su izašli iz kombija i autobusa na svinjogojskoj farmi u Kozarcu i rasporedili se u strelce. Kada su oni izašli kraj te svinjogojske farne, tamo zaposlene osobe su zatočili i nisu im dali da idu u selo da oni o tome ne obavijeste ostale mještane. Preko susjedovog dvorišta on je vidio njih 10-oricu kako dolaze u pravcu njegove kuće. Kada je to uočio donio je odluku da se zajedno sa svojom suprugom sakrije u špajz svoje kuće, a na vrata špajza je dovukao frižider. Te osobe su kasnije došle u unutrašnjost njegove kuće, pretražili ju, no međutim, nisu došli do špajzda gdje su bili on i njegova supruga, pa ih tako nisu otkrili i pronašli. Isti svjedok tvrdi da su u napadu na Kozarac ranjeni Josip Vida i Vranić Matilda, te da je ubijen Ivan Malek.

Svjedokinja Jasmina Plavšić, (list 498 sudskog spisa), u iskazu navodi da je ona kao liječnica Doma zdravlja B. Manastir dana 28. kolovoza 1991. godine pregledala i obradila Matildu Vranić iz Kozarca, a da je te prilike bila nazočna i medicinska sestra Biserka Alaica. Prilikom pregleda Matilde Vranić utvrdila je da je ona zadobila ozlijeđenu u vidu prostrjelne rane lijevog ili desnog ramena. Zaključila je da je ova ozlijeđa nastala vatrenim oružjem. Ulazna rana se nalazila u prednjem dijelu ramena, a izlazna rana se nalazila na stražnjem dijelu ramena. Matilda Vranić je krvarila, ali ne obilno.

Sjeća se da je toga dana u dom zdravlja dovezen i Ivo Malek iz Kozarca. Ona ga je također pregledala i utvrdila da je zadobio prostrjelnu ranu grudnog koša, iznad područja srca. Ona ga je pokušala reanimirati, ali reanimacija nije dala rezultat, pa je Ivan Malek preminuo.

Svjedokinja Biserka Alaica, (list 498 sudskog spisa), u iskazu navodi da je prilikom napada na Kozarac radila u svojstvu medicinske sestre u Domu zdravlja Beli Manastir. Negdje u priepodnevnim satima u ambulantu Doma zdravlja u B. Manastiru zatekla je Matildu Vranić iz Kozarca. Matilda Vranić joj je rekla da je zadobila prostrjelnu ranu u lijevo ili desno rame, pa ju je ona odvela kod dr. Plavšić koja ju je primila i obradila njezine rane. Biserka Alaica u iskazu potvrđuje navode Matilde Vranić da se Matilda Vranić vratila nazad u Kozarac zajedno sa njom.

Vještak dr. Mladen Marcikić prilikom saslušanja, (list 479 sudskog spisa), a nakon pregleda oštećenice Matilde Vranić u nalazu je naveo da je utvrdio prisustvo ožiljaka na koži desnog ramena, (stare ožiljkaste promjene). Ovi ožiljci ukazuju da je na tijelo Matilde Vranić djelovala neka mehanička sila.

Vještak drži da su utvrđeni ožiljci posljedica više djelovanja nekih manjih fragmenata koji su se oslobodili prilikom prolaska projektila ili udara projektila negdje dalje. Vještak isključuje mogućnost ranjavanja Matilde Vranić projektilom vatrenog oružja iz puške, jer projektili iz takovih pušaka imaju veliku kinetičku energiju i u koliko bi takav projektili prošao kroz rame oštećena bi zadobila tešku tjelesnu ozlijeđu s lomovima nadlaktice, ključne kosti i lopatice.

Dva ožiljka na desnom ramenu predstavljaju lake tjelesne ozlijeđe.

Čitanjem Izvatka iz matice umrlih na ime pok. Ivana Maleka, (list 301 sudskog spisa), sud je utvrdio da je njegova smrt nastupila dana 28. kolovoza 1991. godine.

Na temelju saslušanja vještaka dr. Mladena Marcikića, (list 376 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je Josip Vida prilikom napada na Kozarac zadobio ozlijeđe u vidu prostrijelne rane desne potkoljenice i ustrijelne rane lijeve potkoljenice, koje ozlijeđe predstavljaju teške tjelesne ozlijeđe.

Na temelju čitanja popisa stanovništva Republičkog zavoda za statistiku Republike Hrvatske, od 31. ožujka 1991.g., (list 340 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je Kozarac u tijeku 1991. godine, dakle prije ratnih zbivanja imao ukupno 912 stanovnika, od čega je bilo 815 Hrvata, 1 Musliman, 3 Slovenca, 67 Srba i 25 Mađara.

Ocjenjujući vjerodostojnost obrane opt. Stokana Sekanića u pogledu inkriminacije pod točkom 1 c), ovaj sud prihvaća vjerodostojnom obranu optuženika Sekanića izuzev u dijelu obrane u kojem dijelu optuženik Sekanić poriče svoje sudjelovanje prilikom akcije na selo Kozarac u odnosu na svoju ulogu prilikom ulaska u dvorište oštećenice Matilde Vranić i njezinog ranjavanja te prilike. Također sud ne prihvaća vjerodostojnom obranu optuženika Sekanića da se on nakon ranjavanja vratio nazad u Kozarac iz ambulante Doma zdravlja B. Manastir sa vozačem koji je prevozio kruh ispred trgovine «Bruno», vlasništvo Brune Skeledžije. Sud nije prihvatio obranu optuženika da mu je Bruno Skeledžija rekao da može slobodno otvoriti prodavaonicu i iz te prodavaonice podijeliti sve što ima stanovništvu Kozarca.

Ovi dijelovi obrane optuženika koje sud nije prihvatio vjerodostojnim u suprotnosti su sa ostalim provedenim dokazima.

Sud je u cijelosti prihvatio vjerodostojnim iskaz oštećenika – svjedoka Josipa Vide, svjedokinje Eve Malek, oštećenice – svjedokinje Matilde Vranić, svjedoka Velimira Topoljskog, svjedoka Josipa Šipoša, svjedokinje Biserke Alaica, svjedokinje Jasmine Plavšić, te svjedoka Luke Batinića. Iskazi ovih svjedoka su logični, uvjerljivi i u skladu su sa ostalim provedenim dokazima, pa iskaze tih svjedoka sud u cijelosti prihvaća vjerodostojnim.

Na temelju djelomičnog priznanja opt. Stokana Sekanića, te na temelju iskaza saslušanih svjedoka glede inkriminacije pod točkom 1 c), ovaj sud smatra nedvojbeno utvrđenim da se napad na selo Kozarac dogodio 28. kolovoza 1991. godine. Napad na selo

Kozarac uslijedio je nakon što je Baranja već bila privremeno okupirana, (jer se danom privremene okupacije ima smatrati danom osvajanja Policijske postaje Beli Manastir – 20./21. kolovoz 1991. godine). Napad na selo Kozarac započeo je rano u jutro, oko 6 sati i 30 minuta. Iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi zaključak da je u napadu sudjelovalo više naoružanih pripadnika tzv. milicije SAO Krajine, a da su u napadu sudjelovali i pobunjenici iz različitih odmetničkih grupa. Napadači su bili naoružani.

Prije napada na selo Kozarac veći dio Hrvatskog pučanstva se već iselio iz Kozarca, (do 24. kolovoza 1991. godine), tako da je u tijeku napada na selo Kozarac u Kozarcu preostao manji broj pripadnika Hrvatske nacionalnosti, a koji su u strukturi predstavljali uglavnom starije osobe. U tijeku dokaznog postupka prouzvano je utvrđeno da stanovnici Kozarca nisu pružali nikakav otpor napadačima. Oni to objektivno nisu niti mogli učiniti jer nije postojala nikakova vojna formacija ili bilo kakav oblik obrane stanovnika Kozarca da bi se mogao suprotstaviti napadačima.

Opt. Stokan Sekanić sudjelovao je u napadu na selo Kozarac. On je bio obučen u maskirnu uniformu, a bio je i naoružan. Sud je prihvatio navode njegove obrane o njegovom ranjavanju u oko, odmah nakon njegovog dolaska u selo Kozarac. Sud je prihvatio i njegovu obranu da mu je nakon ranjavanja ukazana liječnička pomoć u Domu zdravlja Beli Manastir i da se nakon toga ponovno vratio u Kozarac. No po ocijeni ovog suda optuženik se u Kozarac nije vratio na način kako on to opisuje u svojoj obrani, niti je optuženik imao bilo kakove veze sa Brunom Skeledžijom i bilo kakovom podjelom kruha iz njegove prodavaonice mještanima Kozarca. Optuženik to objektivno nije niti mogao učiniti jer je optuženik oko 9 sati bio sa više napadača ispred dvorišta kuće svjedoka Velimira Topoljskog. Optuženik to i sam priznaje u svojoj obrani, a to u iskazu potvrđuje i svjedok Velimir Topoljski.

Po ocijeni ovog suda optuženik se nakon ukazane liječničke pomoći vratio u Kozarac na točno neutvrđeni način, priključio se napadačima, i potom nastavio aktivno sudjelovati u akciji na selo Kozarac. Sud je utvrdio u tijeku dokaznog postupka da je napad na selo Kozarac intenzivno trajao negdje do 9 sati, a da je nakon toga napad bio slabijeg intenziteta negdje do 13 sati.

Odlučna činjenica koja je bila uloga optuženika u napadu na selo Kozarac, i kakav je osobni doprinos dao sam optuženik prilikom napada na selo Kozarac.

Optuženik priznaje da je on u napadu na Kozarac sudjelovao u svojstvu pričuvnog milicajca tzv. Milicije SAO Krajine. No optuženik poriče da bi on imao svojstvo komandira.

Po ocijeni ovog suda optuženik je faktički prilikom sudjelovanja u napadu na selo Kozarac imao ulogu zapovjednika grupe. Ovu odlučnu činjenicu sud je utvrdio na temelju iskaza svjedoka Velimira Topoljskog koji je u iskazu logično i uvjerljivo objasnio da je on zaključio da Sekanić ima svojstvo komandira, jer su ga pripadnici njegove grupe koja se u jednom trenutku priključila još jednoj grupi pobunjenika i to baš upravo ispred kuće svjedoka Topoljskog oslovljavali sa «komandiru».

Sud smatra dokazanim i utvrđenim da je optuženik sudjelovao prilikom napada na selo Kozarac zajedno sa još dva pobunjenika u dijelu akcije koja se odvijala prema oštećenici Matildi Vranić. Svjedokinja Matilda Vranić je u sudnici odmah kao jednog od napadača prepoznala optuženika Sekanića i uvjerljivo i logično na glavnoj raspravi ustvrdila da je upravo optuženik bio jedan od napadača prilikom ulaska u dvorište njezine kuće. Sud smatra

dokazanim da je optuženik Sekanić zajedno sa još jednim napadačem, (Bertičem), te još jednim neidentificiranim napadačem sudjelovao u ulasku u dvorište kuće Matilde Vranić. Optuženik je osobno prilikom ulaska u njezinu kuću pretraživao njezino dvorište. Drugi, točno neidentificirani pobunjenik je pretraživao unutrašnjost kuće Matilde Vranić. Osoba pod identitetom Bertić je ispalila hitac iz puške odmah na ulaznoj kapiji prilikom ulaska u dvorište oštećene Matilde Vranić, a kada se Matilda Vranić pojavila na verandi svoje kuće ta ista osoba ispalila je hitac u njezinom pravcu i ranila Matildu Vranić u predio ramena, uslijed čega je Matilda Vranić zadobila lake tjelesne ozlijede, kako je to opisano pod točkom 1 c).

Nedvojbeno je utvrđeno da je Matilda Vranić na taj način ranjena prilikom akcije na selo Kozarac. Ovo je sud utvrdio na temelju saslušanja doktorice Jasmine Plavšić, koja je kao liječnica isti dan nakon njezinog ranjavanja pregledala Matildu Vranić. Ovo je sud utvrdio i na temelju iskaza svjedokinje Biserke Alaica, a koja je zajedno sa doktoricom Plavšić radila u Domu zdravlja u B. Manastiru kao medicinska sestra. Ovo je sud utvrdio i na temelju nalaza vještaka sudsko-medicinske struke dr. Mladena Marcikića, kojemu nalazu sud u cijelosti poklanja vjeru jer je dan od visokostručne osobe.

Nedvojbeno je utvrđeno u tijeku postupka da je prilikom napada na selo Kozarac ubijen Ivan Malek. Nedvojbeno je utvrđeno da je prilikom napada na selo Kozarac ranjen Josip Vida u obje noge i da je zadobio teške tjelesne ozlijede, kako je to opisano pod točkom 1 c).

U tijeku dokaznog postupka utvrđeno je da su se stanovnici sela Kozarac prije samog ulaska napadača u selo na više načina pokušavali zaštititi od posljedica napada. Neki od njih su se skrili u vrtovima, neki u svojim kućama, neki u podrumima kuće, neki u potkrovljima kuća ili na drugi način. Razlog postupaka civilnog stanovništva ogledao se u tome što se kod stanovnika razvio osjećaj straha, nesigurnosti i neizvjesnosti, pa je to bio razlog njihovog skrivanja i zaštićivanja od napadača na način kako je to opisano u presudi. U tijeku dokaznog postupka sud je utvrdio da su napadači prilikom napada na selo Kozarac ulazili od kuće do kuće. Prilikom ulaska u kuće kuće su provaljivane, a stvari u kućama su bile razbacane. Utvrđeno je u tijeku postupka da su napadači uzimali stanovnike Kozarca za taoce i tjerali ih pred sobom, (iskaz svjedoka Josipa Šipoša). U tijeku dokaznog postupka utvrđeno je da su napadači neke od civila držali zarobljenima sve dok je napad trajao, (iskaz svjedoka Josipa Šipoša).

Nakon napada na selo Kozarac nastavio se proces prisilnog iseljavanja pripadnika Hrvatske nacionalnosti, tako da je nakon napada na selo Kozarac u Kozarcu ostao živjeti veoma mali broj pripadnika Hrvatske nacionalnosti.

Dakle, savjesnom analizom svih provedenih dokaza u pogledu inkriminacije pod točkom 1 c), ovaj sud smatra da su u potpunosti dokazani navodi inkriminacije pod točkom 1 c).

Točka 1 d)

U pogledu inkriminacije pod točkom 1 d) sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika – svjedoka Nikole Kršića, saslušanjem svjedokinje Neđeljke Grbić, saslušanjem svjedokinje dr. Ksenije Marijanović, a osim toga sud je u svezi s tom inkriminacijom proveo dokaz vještačenjem po vještaku sudsko-medicinske struke dr. Mladenu Marcikiću.

Oštećenik – svjedok Nikola Kršić saslušan je u tijeku istrage, dana 30. siječnja 2001.g., (list 1722 sudskog spisa, XVII tom), te na glavnoj raspravi, (list 312 sudskog spisa).

Svjedok Nikola Kršić u iskazu navodi da je radio u policiji prije okupacije Baranje od 1960. g. pa do 1988. g., (krim. tehničar). Za vrijeme okupacije 13. prosinca 1991. godine on je dobio batina ispred kuće Grbić Ilije. Sekanić je rodom iz Popovca ali je živio u Belom Manastiru. Tada mu je rečeno da mora napustiti Beli Manastir, a to mu je rekao Mamula Miloš iz Belog Manastira. On mu je rekao : «Ako sutra do 9 sati ne odeš, nitko ti ne garantira život.» Sa čime ga je Sekanić tukao, on to ne zna, jer je bio u nesvjesti. On mu je slobio četiri rebra s lijeve strane, prebio mu skapulu, zadobio je udarac u lijevo rame, a izbijeni su mu i prednji zubi. Nakon što je zadobio ozlijeđe pregledan je u hitnoj pomoći Doma zdravlja Beli Manastir, a nakon toga je prebačen u Sombor. Kada je došao u Sombor u bolnici mu je rečeno od strane doktora da nije dobro da se tu zadržava, jer ako su ga tamo isprebijali bolje mu je da ode i iz Sombora jer će ga i tu naći. Poslije toga otišao je kod svoje šogorice Opovo i tamo je otišao kod liječnika jer su mu bila prebijena dva prednja zuba, a nakon toga je otišao u Njemačku.

Na glavnoj raspravi svjedok Nikola Kršić dopunio je svoj iskaz i u iskazu detaljnije opisao način na koji ga je Sekanić zlostavljao. Nikola Kršić u iskazu navodi da je Sekanić došao u kuću Grbić Ilije i kada je došao odmah je rekao i pitao ga gdje mu je oružje, a on mu je rekao da mu je oružje oduzeto. Odmah nakon toga optuženik ga je rukama uhvatio za kosu i počeo ga udarati glavom o zid, govoreći mu; «Jebem ti majku ustašku odi vamo!». Nakon toga izvukao ga je na malu kapiju i nastavio dalje tući, no čime ga je tukao on to ne može opisati jer je izgubio svijest. U jednom trenutku kada je došao do svijesti čuo je kako Sekanić govori: « Ne idi tamo prema kanalu, izlazi na cestu!». On je izašao, ali na koji način on to ne može objasniti. Sekanić mu je rekao da ide u policiju. Na prvom križanju ulica gdje je stanovao Sekanić mu je rekao; « Ne tamo, nego lijevo, prema domu zdravlja!». Tako je on cijelo vrijeme pločnikom išao do policijske postaje. Sjeća se da je na tom putu prema policiji u jednom trenutku otkinuo četiri zuma i stavio ih u jaknu i to ga je najviše boljelo. Kada je došao u policijsku postaju Sekanić je stao na po ceste, raširio ruke i rekao; «Ovamo idi!». i pokazao mu da ide prema ulazu u zgradu. Potom ga je počeo ponovno tući i nabio ga u živu ogradu. Tu ga je udarao rukama i nogama, ali koliko udaraca, toga se ne sjeća. Pozvao je dežurnog Mađarca koji je to na prozoru gledao i rekao Mađarcu da on sjedne tamo i da ga nitko ne može pustiti bez odobrenja Sekanića. Sjeća se da je Sekanić rekao ako ga netko bude pustio « da će mu jebati majku i da će mu kuću tromblonirati!», te je on zaključio da je Sekanić veći u policiji nego policajci. Bio je u policiji negdje do 20 sati navečer, kada mu je Mađarc rekao da ide kući jer je Sekanić vjerojatno negdje pijan. On je Mađarcu rekao da on ne može ići kući od bolova, pa mu je Mađarc dao kola, pa je prevežen u ambulantu Doma zdravlja Beli Manastir. Kada je boravio u Njemačkoj skupio je novaca pa je stavio druge zube. Inače, događaj se zbio negdje između 15 i 15,30 sati.

Svjedokinja Nedeljka Grbić, (list 437 sudskog spisa), u iskazu navodi da se sjeća dobro da je dana 13. prosinca 1991. godine došlo do granatiranja Belog Manastira kojom prilikom je granatirana i njihova kuća. Ona je toga dana išla sa posla i kada je došla kući vidjela je da je i njezina kuća granatirana. Kada je došlo do granatiranja njihove kuće u kuću je došao prijatelj njezinog muža, Nikola Kršić. Njezina snaha je skuhalo kavu, pa je Nikola Kršić u kuhinji njihove kuće zajedno sa njima popio kavu. U jednom trenutku u kuću je ušao opt. Sekanić, potpuno nepozvan, jer on prije toga nikada nije zalazio u njihovu kuću. Čim je Sekanić ušao u unutrašnjost kuće između njega i Kršića došlo je do verbalne prepirke. Odmah nakon te prepirke Sekanić je udario Kršića rukom, ali ne zna u koji dio tijela. Potom je

- Sekanić najvjerojatnije pod prisilom izveo Kršića iz kuće, a što se potom zbivalo izvan kuće, ona o tome nema saznanja.

Svjedokinja Ksenija Marijanović, (list 476 sudskog spisa), u tijeku inkriminacije pod točkom 1 d) radila je kao liječnica hitne pomoći Doma zdravlja Beli Manastir. Ona se sjeća da je krajem 1991. godine pregledala Nikolu Kršića iz Belog Manastira. Prilikom pregledala uočila je kod njega krvne podljeve u predjelu lica, otečenost lica i krvarenje iz nosa. Izvršila je i pregled preostalih dijelova tijela Nikole Kršića, no na tim preostalim dijelovima tijela nije našla znakove bilo kakvih ozlijeđa. S obzirom na zdravstveno stanje Kršića smatrala je da bi njemu bilo neophodno bolničko liječenje. Ona to nije mogla organizirati odmah, jer je dobila jedan telefonski poziv kojim putem joj je prijećeno da ne smije Kršića poslati u bolnicu. Osim toga, policajci koji su prepratili Kršića također su joj zabranili da Kršića pošalje odmah u bolnicu. Kršić se bojao vratiti kući, pa je preko noći prespavao kod Mamula Pere. S obzirom da je Kršić bio dobar sa liječnikom Vižićem, tek je sutra organizirana hitna pomoć pa je on prevežen u bolnicu u Sombor.

Dr. Mladen Marcikić, (list 479 sudskog spisa), u nalazu navodi da je Nikola Kršić kritične zgode zadobio ozlijeđe u vidu kvnih podljeva i otečenost lica, te da se radi o lakim tjelesnim ozlijeđama. Ove ozlijeđe su odraz najčešće djelovanja neke tupe mehaničke sile u predio lica, (udarci rukama ili nekim drugim djelovima tijela).

Na temelju nalaza vještaka radiologa dr. Borisa Sontacchia, te na temelju nalaza i mišljenja vještaka dr. Mladena Marcikića, ovaj sud je pouzdano utvrdio da u inkriminiranom događaju Nikola Kršić nije zadobio prijelom desnog rebra s lijeve strane, jer se radi o staroj ozlijeđi koja se ne može povezati sa inkriminiranim događajem, jer je ta ozlijeđa morala nastati prije toga.

Ocjenjujući vjerodostojnost iskaza oštećenika – svjedoka Nikole Kršića ovaj sud iskaz istog svjedoka smatra vjerodostojnim izuzev u dijelu iskaza kada svjedok navodi da mu je od zlostavljanja Sekanića slomljeno četiri rebra s lijeve strane i da mu je prebijena skapula, (lopatica). Ovaj dio iskaza svjedoka Kršića nije vjerodostojan, jer je u suprotnosti sa nalazom vještaka sudsko-medicinske struke dr. Mladena Marcikića, a koji svoj nalaz temelji na iskazu dr. Ksenije Marijanović, te na nalazu vještaka dr. Borisa Sontacchia, a koji vještaci, odnosno liječnici suglasno navode da Nikoli Kršiću nisu slomljena rebra u inkriminiranom događaju, već se radi o događaju iz prethodnog vremenskog razdoblja.

Oštećenik Nikola Kršić u iskazu navodi da mu je prilikom zlostavljanja od strane Sekanića izbijeno nekoliko prednjih zubi, (četiri), te da je nakon odlaska u Njemačku umjesto tih zubi stavio protezu.

Oštećenika Nikolu Kršića pregledao je specijalist dr. Dinko Leović i to specijalist makilofacijalne kirurgije, (list 350 sudskog spisa). Isti liječnik je prilikom pregleda Nikole Kršića ustanovio da je njegova gornja čeljust u potpunosti bez zuba, (totalna proteza), no, liječnik se nije mogao očitovati na okolnost da li je to u vezi s inkriminiranim događajem.

Ovaj sud je povjerovao iskazu Nikole Kršića da mu je u inkriminiranom događaju nanesena i ozlijeđa od strane optuženika čija je posljedica gubitak zubi. Naime, liječnik dr. Leović utvrdio je prilikom pregleda kod oštećenika nepostojanje prednjih zubi, a dr. Ksenija Marijanović u iskazu je navela da je prilikom pregleda Kršića ustanovila između ostalog i krvarenje iz nosa. Kršić u iskazu navodi da je u SR Njemačkoj ugradio protezu. S obzirom na

mjesta gdje je Kršić zadobio ozlijede ovaj sud smatra da je istinit iskaz Kršića da mu je Sekanić kritične zgode nanio i ozlijeđdu koja se ogledala u gubitku zubi.

Ostali dio iskaza ošt. Nikole Kršića sud prihvća u cijelosti vjerodostojnim.

Sud prihvća u cijelosti vjerodostojnim i iskaz svjedokinje Neđeljke Grbić.

Analizirajući obranu optuženika glede inkriminacije pod točkom 1 d) nedvojbeno proizlazi zaključak da optuženik Sekanić dobro poznaje oštećenika Kršića. Iz njegove obrane proizlazi da je Sekanić bio u komunikaciji s Kršićem kada je granatiran Beli Manastir. No međutim, optuženik poriče da bi tukao Nikolu Kršića. Sud ne prihvća vjerodostojnom obranu optuženika Sekanića da nije tukao i zlostavljao Nikolu Kršića na način kako je to opisano pod točkom 1 d). Obrana optuženika u suprotnosti je sa ostalim provedenim dokazima i očito je da sa tim dijelom obrane optuženik želi isključiti kaznenu odgovornost za djelo pod točkom 1 d). Dokazano je po ocijeni ovog suda da je optuženik počinio inkriminaciju pod točkom 1 d), na način kako je to opisano u izreci točke 1 d).

Točke 1 a), b), c) i d).

Optuženiku Stokanu Sekaniću optužnicom se stavlja na teret po točkama 1 a) do 1 d) izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Pravilno se u optužnici optuženiku Sekaniću stavlja na teret izvršenje kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH. Naime, u vrijeme izvršenja kaznenog djela bio je upravo na snazi taj kazneni zakon, a u međuvremenu je mjenjan kazneni zakon, pa je ovo kazneno djelo regulirano u izmjenjenom kaznenom zakonu u čl. 158. KZ-a. No međutim, sud je primjenio čl. 120. st. 1. OKZ RH, jer je kazneni zakon koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja kaznenog djela bio blaži za optuženika.

Počinitelj kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva može biti svatko, domaći i strani državljani, vojna ili civilna osoba. Najčešće, po prirodi djela, ono se može sastojati od serije radnji. Biće ovog kaznenog djela sastoji se u osobito teškom, nečovječnom postupanju prema civilnom stanovništvu za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije, uvijek povredom pravila međunarodnog prava. Pozivanjem u biću djela na pravila međunarodnog prava, zakonski opis djela po svojoj konstrukciji je blanketne prirode. Zakonski opis djela upućuje na kršenje pravila međunarodnog prava, kao sastavnice bića djela.

Pravilno se u optužnici primjenjuju pravila međunarodnog prava tj., odredbe čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, te odredbe čl. 4. st. 1. i 2. i toč. a), d) i g), te čl. 5. st. 2. toč. e), te st. 3. i čl. 13. st. 1. i 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, (Protokol II). Naime, Dopunskim Protokolom II primjenjuje se i razrađuje primjena odredbe čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine na način da se primjena te konvencije proširuje i na oružane sukobe nemeđunarodnog karaktera.

U čl. 4. Dopunskog protokola II određeno je da sve osobe koje izravno ne sudjeluju ili prestale sudjelovati u neprijateljstvima, bez obzira na to je li njihova sloboda ograničena ili nije, imaju pravo na poštovanje svoje ličnosti, svoje časti, svojih uvjerenja i svojih vjerskih

obreda. U svakoj će se prilici s njima postupati čovječno, bez ikakvog nepovoljnog razlikovanja.

Zabranjeni su u svako doba i na svakom mjestu, ovi čini: nasilje protiv života, zdravlja i fizičkog ili mentalnog blagostanja osoba, osobito ubojstva te okrutni postupci, kao što su mučenje, sakaćenje ili bilo koji oblik tjelesne kazne, teroristički čini, pljačka i prijetnje izvršenjem bilo kojih od navedenih čina.

U čl. 13. st. 2. Dopunskog protokola II određeno je da civilno stanovništvo i građanske osobe ne smiju biti predmet napada. Zabranjeni su čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo.

U čl. 5. st. 3. Dopunskog protokola II propisano je da se u odnosu na osobe čija je sloboda na bilo koji način ograničena iz razloga vezanih za oružani sukob ima postupati čovječno, a u skladu sa čl. 4. te stavcima 1 a), c) i d), te u svezi sa čl. 5. toč. 2 b).

Optuženiku Stokanu Sekaniću u izmjenjenoj optužnici od 21. srpnja 2004. godine stavlja se na teret pod točkama 1 a) do 1 d), da je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, nanosio mu ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja, primjenjivao mjere zastrašivanja i terora te pljačkao imovinu.

Optuženiku se stavlja na teret da je terećene inkriminacije počinio u vremenskom razdoblju od kolovoza do prosinca 1991. godine.

Notorno je da je za vrijeme inkriminacije u Republici Hrvatskoj bila u tijeku oružana pobuna dijela srpskog pučanstva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske. U terećenom vremenskom razdoblju u tijeku je bio oružani sukob između pobunjenih Srba potpomognutih pripadnicima bivše JNA i paravojnih formacija iz bivše Jugoslavije s jedne strane i pripadnika Hrvatske vojske i Hrvatske policije s druge strane.

Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva je namjerno kazneno djelo, a to znači da je za njegovo počinjenje potrebno da je počinitelj svjestan da svojim postupanjem krši pravila međunarodnog prava i da se postupa prema civilnom stanovništvu, (pri čemu je dovoljno postupanje i prema samo jednoj civilnoj osobi).

Glede inkriminacije pod točkom 1 a) ovaj sud smatra da je radnjama opisanim pod točkom 1 a) opt. Stokan Sekanić kao supočinitelj ostvario radnju izvršenja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH u vidu zastrašivanja i teroriziranja civilnog stanovništva, (što je zašitni objekt toga kaznenog djela).

Biće inkriminacije opisane pod 1 a) opt. Stokan Sekanić, dakle, ostvario je kao supočinitelj, a to znači po dogovoru i zajednički sudjelujući u radnji počinjenja s drugim osobama. Bitna konzekvenca supočiniteljstva je da se svi doprinosi ostvareni u okviru zajedničkog dogovora uračunavaju svim ostalim počiniteljima.

Zastrašivanje i teroriziranje civilnog pučanstva zabranjeno je već u presudi citiranim odredbama međunarodnih konvencija.

Po ocijeni ovog suda zastrašivanje i teroriziranje predstavljaju namjerne radnje kojim se kod civilnog stanovništva stvara osjećaj straha i nesigurnosti.

S obzirom na način izvršenja inkriminacije opisane pod točkom 1 a), ovaj sud smatra da je optuženik Stokan Sekanić zajedno sa drugim pobunjenicima kao supočinitelj ostvario učin kaznenog djela u vidu zastrašivanja i teroriziranja civilnog pučanstva.

Kada se savjesno analizira način izvršenja inkriminacije opisane pod točkom 1 b), te kada se savjesno analizira uloga optuženika u vremenskom razdoblju dok je više civila bilo zatočeno u podrumu tzv. Milicije SAO Krajine, te kada se uzme u obzir postupanje sa zatočenim osobama u podrumu bivše Milicije SAO Krajine, ovaj sud smatra da je opt. Stokan Sekanić radnjom opisanom pod točkom 1 b) počinio modalitet terećenog kaznenog djela u vidu nečovječnog postupanja prema Veljku Salonji koji je bio zatočena osoba, pa prema tome i zaštitni objekt ovog kaznenog djela.

U čl. 5. Dopunskog protokola II određeno je na koji način se ima postupati prema osobama koje su zatočene, pa se citiranim člankom određuje da će se sa osobama čija je sloboda na bilo koji način ograničena vezano uz oružane sukobe postupati čovječno.

Odlučna je činjenica što se podrazumjeva pod nečovječnim postupanjem.

Po ocijeni ovog suda nečovječno postupanje je namjerna radnja, tj. radnja koja je objektivno gledano smišljena, a kojom se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja ili povreda ili predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, a koja je počinjenja nad osobom koja ne sudjeluje aktivno u neprijateljstvima.

Optuženik Stokan Sekanić ispitivao je oštećenika Veljka Salonju u podrumskim prostorijama tzv. Milicije SAO Krajine u Belom Manastiru na okolnosti vezane za oružane sukobe, te ga te prilike osobno puškom udario u predio uha i time mu nanio lake tjelesne ozlijede, (nanosio mu ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja). Na taj način optuženik je Veljku Salonji nanio tako tešku duševnu i tjelesnu patnju i povredu koja predstavlja ozbiljan nasrtaj na njegovo ljudsko dostojanstvo, tako da ta radnja optuženog Sekanića predstavlja nečovječno postupanje.

U pogledu inkriminacije opisane pod točkom 1 c) ovaj sud smatra da je opt. Stokan Sekanić kao supočinitelj sudjelovao u napadu na civilno pučanstvo mjesta Kozarac i prilikom tog napada na civilno pučanstvo sela Kozarac sudjelovao u primjenjivanju mjera zastrašivanja i teroriziranja civilnog pučanstva.

Prilikom napada na Kozarac optuženik Stokan Sekanić faktički u tijeku napada imao je ulogu komandira grupe. Njegova grupa, čiji je on bio komandir sastojala se od više osoba. U tijeku dokaznog postupka pouzdano je utvrđeno da je optuženik Sekanić sudjelovao zajedno sa Bertićem i još jednom osobom u pretraživanju kuće Matilde Vranić, kojom prilikom se uloga opt. Sekanića ogledala u tome što je osobno pretraživao njezino dvorište. Prilikom pretraživanja kuće Matilde Vranić došlo je od strane Bertića i do ranjavanja oštećenice Matilde Vranić, na način kako je to već opisano u obrazloženju presude.

U skladu sa čl. 13. Dopunskog Protokola II određeno je da civilno stanovništvo i građanske osobe uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz vojnih operacija. Radi ostvarenja te zaštite slijedeća se pravila moraju poštivati u svakoj prilici: - niti civilno

stanovništvo kao takvo, ni građanske osobe ne smiju biti predmet napada. Zabranjeni su čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo.

Po ocijeni ovog suda optuženik Sekanić imao je takvu ulogu i sa svojim učešćem prilikom napada na selo Kozarac osobno je dao takav doprinos da se on ima smatrati supočiniteljem terećenog kaznenog djela.

Između optuženika i ostalih napadača postojala je jedinstvena namjera usmjerena prema čišćenju sela Kozarac, prilikom koje akcije čišćenja je optuženik zajedno sa drugim napadačima terorizirao i zastrašivao civilno pučanstvo Kozarca.

U tijeku dokaznog postupka pouzdano je utvrđeno da se kod civilnog pučanstva mjesta Kozarac razvio strah i bojazan za njihove živote.

Civilno pučanstvo je bilo skriveno na način kako je to opisano u presudi.

Odlučna je činjenica što se podrazumjeva pod terorom civilnog pučanstva. Po ocijeni ovog suda pod terorom civilnog pučanstva podrazumjeva se stvaranje straha i nesigurnosti civilnog pučanstva opće opasnim radnjama i opće opasnim sredstvima.

U tijeku napada na selo Kozarac civilno pučanstvo je terorizirano jer su napadači prilikom napada na selo Kozarac bili naoružani puškama. Osim toga, u tijeku napada na selo Kozarac napadači su pucali po kućama civilnog stanovništva, provaljivali u dvorišta i kuće, pretraživali ih, tukli pojedine seljane, uzimali ih za taoce i tjerali pred sobom, neke od civila držali zarobljenima sve dok je napad trajao, a od napadača koji su sudjelovali u napadu na selo Kozarac ubijen je Ivan Malek, a teško ranjen Josip Vida. Sa takovim načinom izvršenja od strane napadača na civilno stanovništvo sela Kozarac sasvim je sigurno da je civilno pučanstvo na taj način zastrašivano i terorizirano.

Dakle, po ocijeni ovog suda optuženik Sekanić je kao supočinitelj dao takav doprinos u procesu izvršenja inkriminacije pod točkom 1 c), da se on ima smatrati supočiniteljem u napadu na civilno stanovništvo sela Kozarac, (što je zaštitni objekt ovog kaznenog djela), te da je kao supočinitelj objektivno imao takovu ulogu da je on imao i svojstvo supočinitelja u zastrašivanju i teroriziranju civilnog stanovništva mjesta Kozarac.

Optuženik Sekanić u iskazu se brani da on nije kao pričuveni milicajac tzv. Milicije SAO Krajine mogao odbiti zapovjed nadređenih o napadu na civilno pučanstvo sela Kozarac. Zbog toga, optuženik drži da zapravo postoji razlog o isključenju njegove kaznene odgovornosti, (isključenje protupravnosti).

No po ocijeni ovog suda ova obrana optuženika Sekanića ne opstoji. Osim općepravne logike, već je samo kazneno zakonodavstvo izrijekom odredilo mogućnost odbijanja zapovjedi nadređenog koja bi predstavljala nalog za počinjenje kaznenog djela podčinjenog. Prema tome, ne traži se od podčinjenog slijepa poslušnost, već mu se daje pravo, pa i obaveza propitivanja dopuštenosti zapovjedi kada bi njeno izvršenje predstavljalo počinjenje kaznenog djela. Odbijanjem naloženog postupanja tzv. neposredni počinitelj, (što je u konkretnom slučaju bio opt. Sekanić), ne bi niti ušao u kazneno-pravnu sferu.

Optuženik Sekanić je odmah na početku napada na selo Kozarac bio ranjen u oko, i životno, iskustveno i logički mogao je uslijed ovog ranjavanja u oko izbjeći sudjelovanje u

napadu na selo Kozarac, no međutim, optuženik je baš naprotiv pokazao svoju upornost i čvrsto manifestirao svoju volju da sudjeluje u napadu na selo Kozarac jer se odmah nakon ukazane liječničke pomoći vratio u Kozarac i nastavio sa sudjelovanjem u napadu na civilno pučanstvo sela Kozarac.

U optužnici se optuženiku stavlja na teret između ostalog i da je prilikom napada na selo Kozarac pljačkao imovinu civilnog stanovništva, odnosno, da su prilikom napada na Kozarac obje seoske trgovine provaljene i opljačkane. Ovaj sud smatra da ovi navodi iz optužnice u tijeku dokaznog postupka nisu dokazani. Po ocijeni ovog suda iz iskaza saslušanih svjedoka ne proizlazi da se prilikom napada na selo Kozarac pljačkala imovina civilnog stanovništva. Sama okolnost da su u Kozarcu postojale dvije trgovine koje su bile provaljene u tijeku napada na Kozarac ne dokazuju opstojnost navoda iz optužnice da je pljačkana imovina civilnog stanovništva. Da bi se ostvario modalitet pljačke imovine mora se raditi o planiranim radnjama, sustavnim radnjama, i osim toga i nakana mora biti usmjerena u tom pravcu. Po ocijeni ovog suda, a kako je to u presudi već obrazloženo cilj akcije na Kozarac bilo je čišćenje Kozarca s nakanom zastrašivanja i teroriziranja civilnog stanovništva, a ne planirana i sustavna pljačka imovine civilnog stanovništva. Iz tog razloga sud je iz opisa inkriminacije pod točkom 1 c) izostavio navode iz optužnice da je glede inkriminacije pod točkom 1 c) ostvarena radnja izvršenja koja se ogleda u pljački imovine civilnog stanovništva.

Glede inkriminacije opisane pod točkom 1 d), sud je utvrdio u tijeku dokaznog postupka da je opt. Sekanić u vrijeme izvršenja te inkriminacije imao svojstvo pričuvnog milicajca tzv. SAO Krajine.

Dakle, inkriminaciju pod točkom 1 d) optuženik je počinio u svojstvu pripadnika pričuvnog sastava milicije tzv. SAO Krajine.

Nikola Kršić je prije oružanih sukoba, sve do 1988. god. radio kao krim. tehničar u Policijskoj postaji Beli Manastir. Inkriminaciju pod točkom 1 d) optuženik je počinio u svezi s oružanim sukobom, jer je Sekanić u kući obitelji Grbić pitao Kršića i zahtijevao od njega da mu kaže gdje mu je oružje.

S obzirom na način izvršenja inkriminacije pod točkom 1 d), (optuženik je Kršića tukao na više načina – udaranje po glavi, bacnjem u živu ogradu, udaranjem glave u zid, udaranjem po drugim dijelovima tijela), optuženik je ostvario modalitet radnje izvršenja u vidu nečovječnog postupanja prema zaštićenom objektu.

Na način opisan pod točkom 1 d) opt. Stokan Sekanić je oštećeniku Nikoli Kršiću nanio ozlijede tjelesnog integriteta i tako teške duševne i tjelesne patnje i povrede koje predstavljaju ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, pa to predstavlja nečovječno postupanje optuženika prema Nikoli Kršiću koji je u vrijeme inkriminacije bio civil, pa prema tome i zaštitni objekt.

Optuženik Stokan Sekanić je radnjama opisanim pod točkama 1 a) do 1 d) ostvario jedno produljeno kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, (navedeno kazneno djelo je po svojoj strukturi zapravo produljeno kazneno djelo), a što znači da je s više pojedinačnih radnji između kojih postoji povezanost glede načina i vremena počinjenja, te s obzirom na jedinstvenu namjeru, ostvario navedeno kazneno djelo.

Dakle, optuženik je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, nanosio mu ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja i primjenjivao mjere zastrašivanja.

Optuženik je bio svjestan da svojim postupanjem krši pravila međunarodnog prava i da postupa prema civilnom stanovništvu, (kao zaštitnom objektu), na način kako je to već opisano u presudi, pa je optuženik unatoč takvoj svijesti postupajući na način kako je to opisano u presudi i htio ostvarenje kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, pa je biće ovog kaznenog djela ostvario sa izravnom namjerom kao oblikom krivnje.

U tijeku dokaznog postupka saslušani su svjedoci obrane Kolar Tadija, Jelena Lopuh i Đorđić Dragica.

Svjedok Tadija Kolar, (list 489 sudskog spisa), obnašao je tijekom okupacije Baranje dužnost predsjednika Mjesne zajednice sela Duboševica. Isti svjedok potvrđuje obranu Sekanića da je on kao pripadnik tzv. Milicije SAO Krajine u tom svojstvu dolazio u selo Duboševicu.

Svjedok Tadija Kolar potvrđuje obranu optuženika da se on zauzeo i angažirao u tomu da ne dođe do oštećenja – rušenja crkve u selu Duboševica.

Svjedokinja Jelena Lopuh, (list 489 sudskog spisa), je radila sa optuženikom prije ratnih zbivanja u trgovini «Belje» u Kneževu. Od 1990.g. pa do 1997. godine ona je radila u trgovini optuženika kao trgovac. Ista svjedokinja tvrdi da je optuženik bio dobar poslodavac.

Svjedokinja Jelena Lopuh u iskazu tvrdi da je jedne prilike bila nazočna kada se svjedokinja Dragica Đorđić tijekom jednog razgovora sa optuženikom istome zahvalila što joj je spasio oca.

Svjedokinja Dragica Đorđić je kćerka od Dragutina Posavca, koji je bio zatočen u zatvoru podruma SUP-a B. Manastir, od 18. prosinca 1991. godine pa do 26. prosinca 1991. godine. Ista svjedokinja u iskazu navodi da joj je njezin pokojni otac pričao da ga Sekanić nije zlostavljao dok je boravio u zatvoru, ali da je jedne prilike opraio Sekanićev automobil, ali po naređenju Marić Milenka. Nakon što je njezin otac izašao iz zatvora bio je pretučen. Cijelo njegovo tijelo je bilo plavo, odnosno ljubičasto, a bila su mu izbijena i dva zuba. Ona je tražila rješenje kako da oca izvede iz Baranje. Tražila je pomoć od više osoba, ali su sve te osobe odbijale dati joj pomoć jer su se bojale. Na kraju je otišla u trgovinu kod optuženika u Kneževo i njega zatekla u trgovini. Optuženik je bio u alkoholiziranom stanju i rekao joj da on to ne može napraviti. U trgovini se zatekao Slobodan Damjanić iz Popovca, pa je optuženik rekao Damjaniću da može prevesti oca svjedokinje Đorđić i da zbog toga neće imati problema. Konačno je zapravo Slobodan Damjanić autom prevezao njezinog oca 17. siječnja 1992. godine u Mađarsku, a nakon toga je njezin otac otišao u Osijek, da bi dana 15. listopada 1992. godine u Osijeku u bolnici preminuo.

Sud u cijelosti prihvaća vjerodostojnim iskaze svjedoka Tadije Kolar, Jelene Lopuh i Dragice Đorđić.

Kada se savjesno analiziraju njihovi iskazi proizlazi da svjedoci Tadija Kolar i Jelena Lopuh iskazuju u svojim iskazima o pozitivnim stranama ličnosti optuženika Sekanića.

Svjedokinja Dragica Đorđić u svom iskazu dovodi optuženika Sekanića u vezu sa zbivanjima u zatvoru Milicije SAO Krajine, što tvrdi i optužba, a s druge strane u svom iskazu opisuju pozitivnu stranu ličnosti osobe optuženika Sekanića.

Analizirajući iskaze ovih svjedoka ovaj sud smatra da njihovi iskazi ne dovode u sumnju ili dvojbu učin kaznenog djela koje mu se stavlja na teret pod točkom 1 a) do 1 d). Njihovi iskazi imaju samo utjecaj na prosuđivanje suda o stupnju kazneno-pravne odgovornosti optuženika Sekanića za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Kada se savjesno analizira iskaz svjedoka Tadije Kolara, kao i iskaz svjedokinje Jelene Lopuh ovaj sud smatra da optuženik Sekanić konstruira svoju obranu kada tvrdi da je morao napustiti Baranju zbog toga što je imao više zaposlenika nesrpske nacionalnosti, te što se zauzeo za sprečavanje rušenja crkve u Duboševici, te da je zbog toga bio kindapovan. Kindapovanje optuženika dogodilo se 1997. godine. U tom vremenskom razdoblju na području Baranje nalazile su se snage UNPROFOR-a, i u tom vremenskom razdoblju bio je u završnoj fazi proces realizacije mirne reintegracije Baranje u sastav Hrvatske. Optuženik u obrani tvrdi da je baš u tom vremenskom razdoblju imao prijetnje od osoba koje su se počele vraćati u Baranju.

Dakle, kada se savjesno analiziraju svi ovi provedeni dokazi očito je da optuženik konstruira svoju obranu glede svoga kindapovanja 1997. godine. Da bi se neka osoba otela, opće je poznato i iz životnog iskustva proizlazi da to ne mogu biti razlozi kako to u svojoj obrani tvrdi optuženik Sekanić.

Točka 2.

Pod točkom 2. optužnice optuženiku Stokanu Sekaniću stavlja se na teret izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.

Zastupnik optužbe u tijeku glavne rasprave proširio je optužnicu na način da je optuženiku Stokanu Sekaniću stavio na teret i izvršenje kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH.

S obzirom da je ovo kazneno djelo otkriveno u tijeku glavne rasprave, proširenje optužnice zastupnik optužbe pravilno je utemeljio na odredbi čl. 328. ZKP-a /93, odnosno na odredbi čl. 342. ZKP-a /98.

U svezi s inkriminacijom pod točkom 2. sud je proveo dokaze saslušanjem oštećenika – svjedoka Dražena Babića, Vitomira Novoselić, Branka Kezerlea, Tomislava Vibovca i Stipe Brdarića.

U tijeku dokaznog postupka provedeno je vještačenje po vještaku neuropsihijatrijske struke prof. dr. Nikoli Mandiću u odnosu na oštećenike Dražena Babića i Branka Kezerlea, te je njegov pismeni nalaz u tijeku glavne rasprave pročitao uz suglasnost stranaka.

Također u tijeku dokaznog postupka provedeno je i medicinsko vještačenje po vještaku sudsko-medicinske struke dr. Mladenu Marcikiću u odnosu na oštećenike Branka Kezerlea i Dražena Babića.

Oštećeni – svjedok Branko Kezerle, (list 378 sudskog spisa), u iskazu navodi da su dana 09. kolovoza 1991.g. od zamjenika zapovjednika PP Beli Manastir, Šutalo Ivana, on Babić i Novoselić dobili zapovjed da odu na jedan lokalni punkt u Belom Manastiru, koji se nalazio u blizini zgrade penzionera. Bio im je zadatak spriječiti ubacivanje paravojnih grupa. Na taj punkt došli su nedje oko 21,30 i 22 sata. U jednom trenutku njih trojica su upali u zasjedu. S leđa im je prišlo više nepoznatih osoba koje su bile naoružane, (najmanje 3 do 4 osobe), oni su počeli govoriti «ustaše!». Kad je on uočio te osobe pokušao se njima predstaviti jer je mislio da se radi o nekakvoj zabuni, no međutim, te osobe su počele govoriti da su oni «ustaše», rekli su «ruke u vis!», te su prema njima uperili oružje. Nakon toga te osobe su ih razoružale i pogle na cestu. Između te tri do četiri osobe koje su ih razoružale i plegli na cestu on je siguran da je bio i optuženik Sekanić. Ovo je zaključio na temelju međusobne komunikacije između njih. Sjeća se kada je tučen Babić koji je kod sebe imao ručnu bombu, netko je iz grupe rekao «Stokane nemoj ga tući ima bombu ispod trbuha!», pa je on na temelju toga zaključio da je u ovoj grupi bio i Sekanić. Na cesti je počelo cipelarenje i udaranje kundaka u leđa, a osim toga bilo je udaranja i nogama u leđa. Sa ceste su odvedeni u jedan podrum. Kada su dovedeni u podrum tamo je počelo šamaranje i daljnje fizičko i psihičko zlostavljanje. Babića i Novoselića su vezali njegovim službenim lisicama, a njemu su vezali ruke sa žicom. Sekanić je izdao zapovjed da ih se poveže i izdao je zapovjed da ako pokušaju pobjeći da ih likvidiraju. Potom je počelo ispitivanje. U tijeku ispitivanja ispitivani su na okolnosti tko ih je poslao, što im je zadatak, čime su naoružani?. U tom podrumu je bilo njih više, bilo ih je desetak, no nekada ih je bilo manje, a nekada više, jer su stalno neki dolazili, a neki odlazili. Prilikom ispitivanja ošamario ga je par puta optuženik Sekanić i to zato što je on to učinio iz osobnog zadovoljstva. U tom podrumu najratoborniji je bio optuženik i još jedna osoba koja je imala brkove, bila je nižeg rasta i srednjih godina. U jednom trenutku došlo je između njih do komešanja. Naime, djelatnici PP Beli Manastir poslali su patrolu da vide što je sa njima, pa je ta patrola sa vozilom prišla veoma blizu toga podruma gdje su se oni nalazili. Ovi u podrumu su o tome imali saznanja. Čuo je kako je optuženik Sekanić govorio da ako ovi gore iz kola izađu da ih se ima likvidirati. Nakon toga optuženik Sekanić je rekao da ih se ne smije puno tući jer ih treba spremati za snimanje. Nakon toga počeli su ih spremati za snimanje. Napisali su im na jednoj cedulji što moraju govoriti pred kamerama. Prije snimanja dobili su cedulje koje su morali pročitati pred kamerom. Na cedulji je pisao slijedeći tekst: «Ja Branko Kezerle, došao sam po zapovjedi Ivana Šutala da likvidiram srpske porodice.» Ovaj tekst su morali naučiti napamet, jer su ga morali znati napamet tijekom snimanja. Ubrzo su došli snimatelji, pa je on prema natpisu na kameri zaključio da se radi o TV Novi Sad. Tijekom snimanja oni su na jedan stol stavili pored njihovog oružja i drugu vrstu oružja koju nisu imali, želeći ih prikazati da su «ustaški koljači». U tijeku snimanja iza njih su stajale dvije naoružane osobe, tako da su oni morali izreći tekst kako im je to zapovjedbno. Pred kamerama je on najprije izrekao tekst sa cedulje, a potom Novoselić i Babić. Nakon što je završeno snimanje netko je u podrumu rekao da je on specijalac. Nakon toga Sekanić je zapovjedio da se njega odvede u jednu zasebnu prostoriju. U toj zasebnoj prostoriji ispitivao ga je Sekanić. Prije nego što ga je Sekanić počeo ispitivati stavili su mu lice prema zidu i on je već u tom trenutku pomislio da je sa njegovim životom gotovo. On je tako stalno stajao sa licem okrenut prema zidu. Iza njega je stajao optuženik Sekanić koji je u ruci držao cijev od vodovoda. Sekanić ga je ispitivao i spočitavao mu zašto nije rekao da je specijalac i u jednom trenutku udario ga s cijevi od vodovoda po glavi. Od ovog udarca on nije zadobio nikakovu ranu da bi mu curila krv, ali ga je glava boljela. Udarac ovom cijevi bio je najviše u predjelu vrata. On je bio aktivni hrvač, pa mu je možda i to pomoglo da ne osjeti velike posljedice od toga udarca. Nakon toga vraćen je u podrum gdje su bili Babić i Novoselić. Nakon toga njih trojicu su nastavili čuvati dvije naoružane osobe. Negdje oko 01 sati naredeno je da izađu van. Pred podrumom su ih čekala dva vojna transportera i jedan vojni džip. Ispred transportera

nalazila su se dva pripadnika JNA i jedan oficir. Prije nego što je ušao u taj transporter, u jednom trenutku zadobio je snažan udarac u predjelu glave. Radilo se o veoma snažnom udarcu jer je bio poslije toga udarca sav okrvavljen, (imao je šest šavova), pa su ga vojnici u tom stanju ubacili u transporter. Nakon toga oni su tim transporterom prebačeni u vojarnu u Belom Manastiru. U vojarni su ih ispitivali oficiri KOS-a. Jedan oficir je vidio njega okrvavljenog te je izdao odmah zapovjed da ga se odveze na pregled u Dom zdravlja u Belom Manastiru. On je kolima hitne pomoći odvezen u Dom zdravlja B. Manastir, gdje je pregledan, a nakon toga je prevežen na obradu u KB Osijek. Isti dan navečer ili drugi dan navečer ono što je snimano u podrumu objavljeno je na TV Novi Sad.

Svjedok Dražen Babić je bio zajedno u inkriminirano vrijeme kao pripadnik Hrvatske policije na punktu pored Doma umirovljenika u B. Manastiru sa oštećenicima Brankom Kezerleom i Vitomirom Novoselićem.

U pogledu načina zarobljavanja, zatim u pogledu zlostavljanja po zarobljavanju, oštećenik Dražen Babić u bitnome iskazuje istovjetno kao i oštećenik Branko Kezerle. Svjedok Dražen Babić posebno u iskazu navodi da je on u trenutku kada je bio pognut na cestu vidio samo jednu osobu. Ta osoba prišla je njemu i iz njegove futrole izvadila pištolj te pucala u zrak i vikala «Vlado». U međuvremenu toj osobi se pridružilo još nekoliko osoba na mjestu gdje su ležali.

U pogledu njihovog vezivanja prilikom dolaska u podrum, oštećenik Dražen Babić iskazuje suglasno kao i oštećenik Kezerle. Dražen Babić posebno navodi da su njemu u podrumu prijetili i na način što su mu stavljali nož pod vrat.

U pogledu tijeka snimanja u podrumu i načina snimanja, te poglavito glede teksta koji je morao izgovoriti u tijeku snimanja oštećenik Babić iskazuje suglasno kao i oštećenik Kezerle.

Dok je boravio u podrumu najviše se isticao po maltretiranju i zlostavljanju prema njemu, jedna osoba koja je imala crne brkove i niža. Ta ga je osoba fizički zlostavljala, stavljala mu pušku u usta i govorila mu da će ga ubiti. Optuženik Sekanić ga je ispitivao u podrumu, no nije ga tukao niti zlostavljao. Što se tiče uloge optuženika Sekanića na temelju cjelokupnog zbivanja i događaja u podrumu, zaključio je da on ima ulogu zapovjednika. Vidio je da svi drugi njega slušaju i da postupaju po njegovim uputama. Sve te osobe u podrumu bile su u civilnim odorama i oboružane.

Nakon što je završeno snimanje Branko Kezerle je odveden u jednu zasebnu prostoriju i na tom ulazu u tu prostoriju udaren je metalnom cijevi po glavi, uslijed čega je zateturao. Dok su oni odvodili Kezerlea, on i Novoselić su sjedili na jednom otomanu, a jedna je osoba bila ispred njih i stalno imala uperenu pušku u njih. On i Novoselić nisu mogli gledati niti u jednom pravcu, pa on zbog toga nije uočio tko je tom cijevi udario Kezerlea. Pred taj podrum, nakon izvjesnog vremenskog razdoblja došla vojska tj. pripadnici JNA i odveli ih u vojarnu u Beli Manastir. Tamo su ih stavili u pritvor i uzeli njihove izjave. Ujutro su po njih iz tog pritvora došli djelatnici PP Beli Manastir i odveli ih u policijsku postaju, a nakon jedno sat do dva vremena po njih su došli djelatnici PP Valpovo.

Oštećenik Vitomir Novoselić, (list 380 sudskog spisa), je kritične večeri bio zajedno na punktu kod Doma umirovljenika u B. Manastiru kao pripadnik Hrvatske policije sa oštećenicima Babićem i Kezerleom.

Glede načina zarobljavanja ovaj oštećenik u bitnome iskazuje suglasno kao i ostali oštećenici. Svjedok Novoselić u iskazu navodi da je njima dok su ležali na cesti prišao poštarić «Žučo» i optuženik Sekanić i pretresli ih da utvrde da li imaju što od naoružanja. Dok je on tako ležao na cesti za pojasom je imao jednu bombu. Nakon što je zadobio udarac u predjelu rebra on je tim osobama rekao da ga ne udaraju jer ima bombu za pojasom. Nakon toga jedna osoba je rekla «Stokane ne udaraj ga, ima bombu za pojasom!», te je on po tome zaključio da se radi o optuženiku Sekaniću. Dok su oni ležali na cesti, njih je bilo sedam do osam, a među njima je uočio optuženika Sekanića koji je stajao sa strane. Zapovjed da se oni sprovedu u podrum izdala je osoba koja je imala crnu malu bradu, a on je kasnije saznao da se radi o Rajku Mrđi.

Sekanić njega nije ispitivao u podrumu, nije ga ni tukao niti zlostavljao. Te osobe u podrumu bile su u kombinaciji civilne odjeće sa nekim kombinacijama vojne odore, a svi su bili naoružani. Prema njegovoj procjeni glavni je bio zapravo Rajko Mrđa, jer se njega čekalo i on je dovodio te snimatelje. Negdje u tijeku 1992.g. ili 1993. godine on je gledao njihovu televiziju i po tome je zaključio da se radi o Rajku Mrđi. Po načinu ispitivanja od strane jedne osobe, načinu njegovog rada, on je zaključio da je jedna od osoba koja je ispitivala policajac.

Što se tiče tijeka snimanja, te glede toga što su morali izgovoriti kamerama TV Novi Sad, oštećenik Novoselić iskazuje suglasno kao i ostali oštećenici.

U pogledu njihovog vezivanja u podrumu, oštećenik Novoselić također iskazuje suglasno kao i ostali oštećenici.

U pogledu zlostavljanja u podrumu, oštećenik Novoselić navodi da je bilo guranja oružja u usta, da su im gurani bajoneti pod vrat. U jednom trenutku vidio je da su Kezerle odveli u jednu drugu prostoriju. Iako on i Babić nisu smjeli gledati niti u jednom pravcu, on je vidio kako je Kezerle od Sekanića zadobio udarac u glavu sa jednom cijevi, te se Kezerle uslijed tog udarca zateturao, no međutim, ostao je na nogama ali je primio još jedan udarac. Nakon izvjesnog vremenskog razdoblja došli su pripadnici JNA s transporterima i oni su sprovedeni u vojarnu u Belom Manastiru. Tamo su ponovno bili zatvoreni i ispitivani. Više je to bilo psihičko zastrašivanje nego fizičko zlostavljanje. U vojarni su im prijetili da će im likvidirati obitelji. Po nečijoj zapovjedi Kezerle je odvezen u Dom zdravlja u Belom Manastiru, a njega i Babića su preuzeli djelatnici PP Beli Manastir.

Svjedok Tomislav Vibovec saslušan je u tijeku istrage dana 09. srpnja 1997. godine, (list 968 sudskog spisa, X tom), te na glavnoj raspravi, (list 321 sudskog spisa).

Svjedok Tomislav Vibovec je bio pripadnik PP Beli Manstir prije okupacije Baranje.

U tijeku istrage isti svjedok navodi da se negdje noću 10. kolovoza 1991. godine vraćao sa smjene iz PP kada je bio zaustavljen od strane osam naoružanih ljudi, a među njima je prepoznao Budimir Milu. Te prilike prijetio mu je čovjek kojeg zna po nadimku «Stokan», koji je rekao da će ga zaklati.

U tijeku glavne rasprave svjedok Tomislav Vibovec dopunio je svoj iskaz i naveo u iskazu da se ovaj događaj zbio u jutro. On je završio smjenu i krenuo kući. Njegov stan nalazio se u blizini kuće opt. Sekanića. Zaustavljen je od strane sedam osoba ispred kuće u kojoj je tada stanovao Tiće Budimira.

Od tih sedam osoba niti jedna osoba nije imala naoružanje, ali je samo jedna osoba imala bombu, (bombu je imao Nebojša). Između tih osoba bio je i optuženik Stokan Sekanić. Te prilike on je sa njim bio u komunikaciji od njih svih on je bio najnervozniji i najuzbuđeniji. Te iste večeri on je imao saznanja da su uhićena dva policajca koja su njima došla u pojačanje, a koji su vjerojatno bili iz Donjeg Miholjca. Kada ga je zaustavila ova grupa od sedam osoba, a nakon razgovora sa Sekanićem i prijetnji koje mu je on uputio, (da će ga zaklati), on je odmah izveo zaključak da ova grupa ljudi koja je njega zaustavila ima veze sa uhićenjem ova dva policajca prethodne noći. Ovaj zaključak on je izveo na temelju riječi optuženika Sekanića, koji je rekao u razgovoru da su ti policajci njemu nešto prijetili, pa su oni dobili svoje. Ovaj događaj prijavio je svojim u policiji. Vidio je negdje nakon dva do tri sata nakon ovog događaja kako je Sekanić razgovarao sa Željkom Todorovićem, tadašnjim načelnikom PP Beli Manastir. Isti su razgovarali ispred kuće Sekanića. Iz načina razgovora njih dvojice stekao je zaključak da Sekanić bolje pozna njegovog načelnika i da je s njim u boljim odnosima nego što je on bio kao policajac. Čuo je od drugih osoba da je u svezi s uhićenjem policajaca u podrumu bio prikazan prilog na TV Novi Sad. Ove osobe što su ga zaustavile bile su civilne osobe, a sjeća se da je jedna od tih osoba bila gola do pasa, (Nešo), a što se tiče Sekanića, sjeća se da je on bio bos. Kada ga je zaustavila ova grupa od sedam ljudi on je bio oboružan sa pišteljem. Kad se sve ovo događalo sa njim, događaj je promatrala njegova majka sa balkona stana. Kad se ovo događalo došla je njegova majka i napravila scenu, (vrištala je), a sišao je i otac iz stana i prišao skupini koja je zaustavila njega.

Svjedok Stipo Brdarić saslušan je u tijeku istrage, 18. veljače 1999. godine, (list 1037 sudskog spisa, XI tom), te na glavnoj raspravi (list 320 sudskog spisa).

Svjedok Stipo Brdarić nalazio se u B. Manastiru u svojoj obiteljskoj kući sredinom kolovoza 1991. godine.

Isti svjedok u tijeku istrage navodi da je vidio opt. Sekanića kada je uhapsio dvojicu djelatnika PP Beli Manastir, te ih stavio u podrum kod Milana Vučenovića koji je njegov susjed. U tome mu je pomogao Mrđa Zdravko i još jedna osoba pod imenom Bijelić Nebojša. Ta dvojica djelatnika policije bili su zatočenici negdje do jutra, do 4 sata, kada je po njih došao transporter tzv. JNA.

Na glavnoj raspravi svj. Stipo Brdarić dopunio je svoj iskaz i u iskazu naveo da se ovaj događaj zbio negdje između 22 i 23 sata noću, a on ga je promatrao iz potkrovlja svoje kuće. Prije nego što ga je počeo promatrati čuo je rafal i čuo je nekakovu galamu na ulici. Vidio je na ulici Sekanića koji je imao naoružanje i to neko dugačko naoružanje koje slično puškomitraljezu. Vidio je u jednom trenutku kako je optuženik oborio na zemlju jednog pripadnika policije. Prije toga optuženik je vikao i galamio da ga je taj policajac htio ubiti. Kada je optuženik oborio tog policajca na zemlju njemu se pridružio Zdravko Mrđa, pa su Sekanić i Mrđa ovog policajca dok je ležao na tlu šutali nogama. Nakon toga vidio je da je Sekanić ovog policajca potom priveo u kuću kod Milana Vučenovića, tj. u njegov podrum. Naime, u to vrijeme u podrumu kuće Milana Vučenovića bio je njihov štab gdje su se oni stalno sastajali. U taj štab dolazio je poštar «Žučo», a dolazio je i Trinić Slobodan. Kritične večeri on je vidio zapravo samo kako se uhićuje jedan policajac PP Beli Manastir, a da su uhićena dva policajca on je to čuo od Ratka Vidakovića, koji mu je slijedećeg dana ispričao da je on vidio da su uhićena dva policajca PP Beli Manastir, da ih je zapravo uhitio Bijelić Nebojša, a nakon toga predao optuženiku Sekaniću.

Sekanić je bio njegov susjed dok je on boravio u Baranji, (do 13. rujna 1991. godine). Te večeri kada je gledao ovaj događaj na ulici, na ulici je bila javna rasvjeta.

Na temelju saslušanja vještaka dr. Mladena Marcikića, (list 479 sudskog spisa), te na temelju njegovog pismenog nalaza i mišljenja, (list 411 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je ošt. Branko Kezerle kritične zgode zadobio ozlijede u vidu rane razderotine kože glave, tjemenom lijevo, duljine 2,5 cm i nagnječenje tjemenog dijela glave, koje ozlijede predstavljaju laku tjelesnu ozlijedu.

Čitanjem pismenog nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatrijske struke prof. dr. Nikole Mandića, (listovi 458 do 470 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je oštećenik Branko Kezerle u noći 09./10. kolovoza 1991.g. zarobljavanjem u B. Manastiru fizičkim i tjelesnim maltretiranjem doživio psihičku traumu izvan uobičajnog ljudskog iskustva. Bio je u smrtnoj opasnosti. Ovaj traumatski događaj ostavio je kod oštećenika trajne psihičke posljedice u vidu duševnog poremećaja – posttraumatskog stresnog poremećaja kroničnog tijeka. Liječenje po neurologu i psihijatru od 1995. godine do danas u direktnoj je uzročnoj vezi sa traumom od 09. kolovoza 1991. godine.

Na lječničkoj komisiji 1995. godine dobio je invalidnost po osnovi ozlijeda i zarobljavanja u iznosu od 20% trajno.

Čitanjem pismenog nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatrijske struke prof. dr. Nikole Mandića, (listovi 392 do 399 sudskog spisa), ovaj sud je utvrdio da je oštećenik Dražen Babić tijekom 08./09. kolovoza 1991. godine, (kada je bio zarobljen u B. Manastiru), doživio izvanuobičajno traumatsko iskustvo – mučenje, maltretiranje, prijetnju te pod prisilom davanje izjave za televiziju, a koje je kod njega kao direktnu posljedicu proizvelo duševni poremećaj – kronični posttraumatski stresni poremećaj, sa trajnim invaliditetom u iznosu od 20 do 40%.

U tijeku dokaznog postupka saslušan je i svjedok Rabi Kalman, (svjedok obrane), (list 478 sudskog spisa).

Svjedok Rabi Kalman je bio susjed optuženika dok je boravio u Belom Manastiru. Isti svjedok je napustio Beli Manastir 20. kolovoza 1991.g. i otišao u Harkanj, a u Beli Manastir se vratio tek u studenom 1991.g., gdje je po povratku boravio oko dva tjedna. U tijeku ta dva tjedna njega su zlostavljali pripadnici milicije SAO Krajine, pa je odlučio da napusti Baranju. S obzirom da nije imao novaca obratio se za pomoć optuženiku Sekaniću koji mu je pozajmio novaca.

Nakon toga uz pomoć Mrđa Sime napustio je Baranju preko granice Republike Mađarske.

Dok je boravio u Belom Manastiru rijetko je viđao Sekanića. Njegova kuća nije imala podrum već suterren. Prije nego što je došlo do ratnih zbivanja u Baranji optuženik i njegova obitelj znali su dolaziti u njegovu kuću, odnosno u taj suterren.

U tijeku dokaznog postupka saslušan je svjedok Dubaić Boško, (svjedok obrane), (list 488 sudskog spisa).

Svjedok Dubaić Boško je i prije ratnih zbivanja radio u PP Beli Manastir, a i nastavio je raditi u istoj PP u okviru tzv. Milicije SAO Krajine, a u tzv. Krajinskoj policiji obnašao je dužnost šefa za upravne poslove sve do 25. kolovoza 1995. godine kada je smjenjen.

Isti svjedok u iskazu navodi da je krajem 1991.g. ili početkom 1992. godine organizirao svinjokolju kod svoje majke i pozvao Sekanića da mu pomogne prilikom svinjokolje. Te prilike na svinjokolji nije bio nazočan svjedok Hrubí Ernest. Sekanić je došao na svinjokolju u jutarnjim satima. Negdje u popodnevnim satima došlo je do granatiranja Belog Manastira. Kada je došlo do granatiranja prekinuta je svinjokolja. Kada je došlo do granatiranja Belog Manastira on je otišao sa svojim automobilom po djecu u školu u B. Manastiru. Kada se ponovno vratio na svinjokolju već je pao mrak i svinjokolja je bila pri kraju, pa se ne sjeća da li je Sekanića po povratku zatekao na svinjokolji.

Svjedok Hrubí Ernest, (list 488 sudskog spisa), boravio je u Baranji sve do 1995. godine. On poznaje opt. Sekanića jer su njih dvojica išli zajedno na klanja i pravili kulene. Njih dvojica su išli zajedno na više svinjokolja, pa on ne može odgovoriti na pitanje da li je on zajedno sa Sekanićem bio na svinjokolji kod Boška Dubaića.

U tijeku 1991. godine kada su pretučeni njegov otac i majka, i to od osoba koje vjerovatno nisu bile Hrvatske nacionalnosti, u pomoć mu je pritekao upravo optuženik Sekanić.

Nakon proširenja optužnice prema optuženiku Stokanu Sekaniću optuženik je u iskazu u cijelosti porekao navode inkriminacije pod točkom 2., tj. izvršenje kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH. On uopće ne poznaje osobe oštećenika. Te osobe nije hapsio, nije ih tukao, nije ih ispitivao i nije ih zlostavljao. U vremenskom razdoblju od 04./05. kolovoza 1991. godine pa do 20. do 23. kolovoza 1991. godine on je boravio u podrumu u Belom Manastiru zajedno sa Slobodanom Trninićem, Vekicom Trninić, Jovanom Vujčićem, (koji je preminuo u prometnoj nezgodi) i Nedom Vujčić.

U Baranji je postojala osoba koja veoma sličí njemu, pa optuženik drži da su njega veoma često zamjenjivali sa njegovim najboljim prijateljem pok. Jovanom Vujčićem. On je otišao živjeti u tom vremenskom razdoblju u kuću Trninića, jer se pričalo po Belom Manastiru da će se likvidirati od strane MUP-a RH viđeniji Srbi. On je smatrao da je u to vrijeme bio imućan čovjek i da spada u kategoriju viđenijih Srba u Belom Manastiru. Inače, njegova kuća je bila udaljena od Doma staraca u Belom Manastiru oko 400 metara.

U optužnici se optuženiku Stokanu Sekaniću pod točkom 2. stavlja na teret izvršenje kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.

U optužnici se navodi da je optuženik navedeno kazneno djelo počinio u B. Manastiru 09. kolovoza 1991.g. između 21 i 22 sata, na ulici, u blizini Doma umirovljenika, te u podrumu u Belom Manastiru.

Iz činjeničnih navoda optužnice proizlazi da je opt. Stokan Sekanić kazneno djelo pod točkom 2. počinio kao supočinitelj, (zajedno sa više drugih naoružanih pobunjenika).

U optužnici se optuženiku inkriminira da je kazneno djelo pod toč. 2. počinio u okolnostima oružane pobune, (zapravo oružanog sukoba).

Pravilno se optuženiku stavlja na teret izvršenje kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH, odnosno, pravilno se primjenjuje odredba čl. 122. OKZ RH, jer je to zakon koji je važio u vrijeme izvršenja kaznenog djela i blaži je za optuženika.

Počinitelj kod ovih djela može biti svatko, domaći ili strani državljanin, civilna ili vojna osoba, i to bilo da sama neposredno čini ova djela, bilo da zapovjedi njihovo počinjenje. Ovo djelo čini se za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije. Ovo kazneno djelo je tzv. kazneno djelo s blanketnom dispozicijom, dakle, moraju se kršiti pravila međunarodnog prava.

Objekt zaštite kod ovog kaznenog djela su ratni zarobljenici. Ratni zarobljenik je svaki borac koji padne u ruke neprijatelju.

Pravilno se u optužnici optuženiku Stokanu Sekaniću inkriminira da je prilikom izvršenja kaznenog djela kršio pravila međunarodnog prava i to da je postupao protivno odredbi čl. 3. st. 1. a, te čl. 13. st. 1. i 2. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine.

U čl. 3. citirane Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine određeno je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema međunarodni karakter i izbije na području jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana sukoba dužna je primjenjivati ove odredbe;

S osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima, uključujući i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan vojnog ustroja lišene slobode, u svakoj će se prilici postupati čovječno. U tu svrhu prema tim osobama zabranjeni su i ostaju zabranjeni, u svako doba i na svakom mjestu ovi čini; - nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. U čl. 13. citirane Konvencije određeno je da se sa ratnim zarobljenicima u svako doba mora postupati čovječno. Svaki protupravni čin ili propust sile koja ih drži, a koji prouzroči smrt ili dovede u ozbiljnu opasnost zdravlje ratnog zaraobljenika koji se nalazi u njezinoj vlasti, zabranjen je i smatra se teškom povredom Konvencije. Posebice, ni jedan ratni zarobljenik ne smije biti podvrgnut fizičkom sakaćenju, a ratni zarobljenici u svako doba moraju se osobito štititi od svakog čina nasilja ili zastrašivanja, uvreda i javne radoznalosti. Zabranjene su represalije prema ratnim zarobljenicima.

U smislu čl. 4. citirane Konvencije ratni zarobljenici su osobe koje pripadaju između ostalog oružanim snagama strane sukoba, milicija i dobrovoljačkih odreda koji ulaze u sastav tih oružanih snaga.

Ocjenjujući vjerodostojnost saslušanih oštećenika – svjedoka Branka Kezerlea, Dražena Babića i Vitomira Novoselića, ovaj sud smatra da su njihovi iskazi u potpunosti vjerodostojni, logični i uvjerljivi.

Analizirajući njihove iskaze ovaj sud smatra da o odlučnim činjenicama između tih svjedoka ne postoji razmoilaženje u iskazima.

U potpunosti su vjerodostojni iskazi svjedoka Tomislava Vibovca i Stipe Brdarića.

Svjedok obrane Rabi Kalman u iskazu ne potvrđuje navode obrane opt. Sekanića da je on kod njega za vrijeme ratnih zbivanja boravio u njegovom podrumu. Isti svjedok u iskazu navodi da je opt. Sekanić dolazio kod njegove obitelji u suteran kuće, ali prije ratnih zbivanja.

U tom dijelu je iskaz svjedoka Rabi Kalmana vjerodostojan. Vjerodostojan je i iskaz svj. Rabi Kalmana da mu je optuženik pružio pomoć pozajmljivanjem novca kada je odlučio napustiti Baranju, no ta okolnost je od značaja samo kod odlučivanja o stupnju kaznene odgovornosti optuženika.

Sud u cijelosti poklanja vjeru nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatrijske struke prof. dr. Nikole Mandića, jer je isti dan od visokostručne osobe i u skladu s pravilima struke.

Također sud u cijelosti poklanja vjeru nalazu i mišljenju vještaka dr. Mladena Marcikića, (u odnosu na Branka Kezerlea), jer je isti dan od visoko stručne osobe i u skladu sa pravilima struke.

Sud nije prihvatio vjerodostojnom obranu optuženika Stokana Sekanića u pogledu inkriminacije pod točkom 2.

Sa takvom obranom optuženik Sekanić želi izbjeći kaznenu odgovornost za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret pod točkom 2.

Optuženik smišljeno konstruira svoju obranu navodeći da se njega u Belom Manastiru zamjenjivalo sa osobom Jovanom Vujčićem, koji je navodno jako sličio njemu. Očito se radi o konstruiranoj obrani jer je Jovan Vujčić u međuvremenu preminuo.

Također po ocijeni ovog suda nije vjerodostojna obrana optuženika da je on bio skriven u podrumu Trninić Slobodana u inkriminiranom razdoblju. Suprotno navodima obrane optuženika optuženik je između ostalog nakon inkriminacije pod točkom 2 prijetio svjedoku Tomislavu Vibovcu u to vrijeme pripadniku MUP-a RH kada se on vraćao sa službe, a te prilike u grupi sa optuženikom bio je i Trninić Slobodan, što u iskazu tvrdi uvjerljivo svjedok Tomislav Vibovec.

Analizirajući iskaz svjedoka Stipe Brdarića koji je bio susjed optuženika i koji je promatrao uhićenje policajaca MUP-a RH kritične večeri, zapravo proizlazi da je optuženik baš bio osoba koja je izazivala strah, pa prema tome, nije vjerodostojna obrana optuženika da se on imao čega bojati i da je imao razloga da se skriva u podrumu. Osim toga, iz iskaza svjedoka Stipe Brdarića proizlazi da se optuženik sastajao u podrumu Vučenovića sa Rajkom Mrđom, a on to naziva da je to bio njihov «Četnički štab», a upravo baš Rajko Mrđa je po iskazu Stipe Brdarića bio zajedno sa Sekanićem u grupi kada su razoružani i uhićeni djelatnici policije MUP-a RH.

Iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da su se u vrijeme inkriminacije pod točkom 2. u Baranji nalazili već pripadnici bivše JNA. Opće poznato je da su pripadnici bivše JNA u tom vremenskom razdoblju ušli na područje Baranje sa teškim naoružanjem, (tenkovi, topovi), te sa velikim brojem naoružanih vojnika. Opće poznato je da su upravo pripadnici JNA već u tom vremenskom razdoblju aktivno potpomagali pobunu Srpskog stanovništva iz tog područja. Dakle, ne postoji obrana optuženika da se on imao bojati zbog toga što je viđeniji Srbin da će ga likvidirati pripadnici tadašnjeg MUP-a RH. Ovaj stav suda potvrđuje i svjedok Tomislav Vibovec koji navodi u iskazu da je nakon njegovog događaja i upućene

prijetnje od optuženika, optuženik Sekanić nakon 2 do 3 sata potom razgovarao sa tadašnjim načelnikom Todorovićem, pa svjedok Vibovec tvrdi da je zaključio da je Sekanić u prisnijim i boljim odnosima sa njegovim načelnikom nego on kao policajac.

Zbog naprijed navedenih razloga sud je kao nevažne i neodlučne odbio dokazne prijedloge obrane za saslušanjem svjedoka Trinić Slobodana, Trinić Vekice i Vujčić Nede.

Savjesnom analizom svih provedenih dokaza ovaj sud smatra da je opt. Stokan Sekanić počinio kazneno djelo iz čl. 122. OKZ RH, na način kako je to opisano pod točkom 2. izreke optužnice.

U potpunosti je dokazano da je opt. Sekanić sudjelovao osobno u zarobljavanju oštećenika Kezerlea, Babića i Novoselića. Nedvojbeno je dokazano da je optuženik Sekanić osobno udario nakon zarobljavanja oštećenike, (na ulici, na cesti), Babića i Novoselića. Nedvojbeno je dokazano da je optuženik naredio da se oštećenici imaju vezati nakon što su sprovedeni u podrum. U potpunosti je dokazano da je optuženik osobno šamarao Branka Kezerlea, da ga je ispitivao da li je specijalac, i da ga je udario u predio vrata i glave komadom vodovodne cijevi. Također, dokazano je da je optuženik naredio ostalim pobunjenicima da svu trojicu zarobljenika ubiju ako do kuće dođe Hrvatska policija, čiji su pripadnici u međuvremenu tražili oštećenike.

Kako je to u presudi već navedeno, optuženik je kazneno djelo iz čl. 122. OKZ RH počinio kao supočinitelj (zajedno sa još više naoružanih pobunjenika). Analizirajući ulogu optuženika u procesu izvršenja kaznenog djela, ovaj sud smatra da je osobno optuženik Sekanić dao takav prinos u procesu izvršenja kaznenog djela da se on ima smatrati supočiniteljem terećenog kaznenog djela. U čemu se sastoje konzekvence supočiniteljstva, sud je to već obrazložio prilikom obrazlaganja inkriminacije pod točkom 1.

Optuženik je kazneno djelo počinio u svezi s oružanim sukobom, kako je to sud u presudi već detaljno obrazložio prilikom obrazlaganja inkriminacije pod točkom 1.

U vrijeme izvršenja kaznenog djela optuženik je kazneno djelo počinio kao sudionik oružane pobune, (pripadao je pobunjeničkoj odmetničkoj grupi).

Optuženik Sekanić je kazneno djelo počinio prema pripadnicima MUP-a RH koji prema citiranim odredbama međunarodnog prava (Čl. 4. Ženevske konvencije) imaju svojstvo ratnih zarobljenika, pa prema tome i svojstvo zaštićenih osoba.

U optužnici se optuženiku Sekaniću stavlja na teret da je kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima, te im nanosio ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja.

S obzirom na način izvršenja kaznenog djela dokazani su navodi optužbe da je optuženik Sekanić kao supočinitelj nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima i nanosio im ozlijede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Nečovječno postupanje je namjerna radnja tj. radnja koja je objektivno gledano smišljena, kojom se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja i povreda i koja predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, (počinjena prema zaštićenim osobama).

Kazneno djelo iz čl. 122. OKZ RH je produljeno kazneno djelo, pa je optuženik Stokan Sekanić počinio produljeno kazneno djelo iz čl. 122. OKZ RH na način kako je to u presudi već obrazloženo.

Ovo kazneno djelo je namjerno kazneno djelo, a to znači da je za njegovo počinjenje potrebno, (s obzirom na njegova objektivna obilježja), da je počinitelj svjestan da svojim postupanjem krši pravila međunarodnog prava i da postupi prema ratnim zarobljenicima. Po ocijeni ovog suda optuženik Sekanić je bio svjestan ovih okolnosti, (objektivnog učina kaznenog djela), pa je unatoč tome postupao na način kako je to opisano u presudi, pa kada se optuženik odlučio na takvo postupanje onda je po ocijeni ovog suda i očito da je htio izvršenje navedenog kaznenog djela. Dakle, optuženik Stokan Sekanić je po ocijeni ovog suda kazneno djelo iz čl. 122. st. 1. OKZ RH ostvario sa izravnom namjerom kao oblikom krivnje.

Zaštitni objekt kaznenog djela pod točkom 1. je civilno stanovništvo, a zaštitni objekt kaznenog djela pod točkom 2. su ratni zarobljenici.

Zbog toga ovaj sud smatra da je optuženik Stokan Sekanić počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i čl. 122. OKZ RH i to u tzv. realnom stjecaju.

Sud je u tijeku glavne rasprave odbio dokazne prijedloge obrane za saslušanjem svjedoka Mladenović Tomislava, Sekanić Mirjane i Sekanić Vlade, jer se radi o tzv. nedopuštenim prijedlozima. Naime, obrana je ove osobe predložila da se saslušaju u svojstvu svjedoka iako su te osobe prije toga prijedloga obrane perthodno pratile tijekom glavne rasprave. Radi se o nedopuštenim prijedlozima, (čl. 221. ZKP-a/93).

Sud je odbio i dokazne prijedloge obrane za saslušanjem svjedoka Kurjačić Vinka i Dadić Ane, koje je svjedoke obrana predložila na okolnost da su iste osobe bile zaposlenice optuženika, i da je optuženik prema njima kao poslodavac korektno postupao.

Ove prijedloge obrane sud je odbio iz razloga što se radi o nevažnim prijedlozima, a sud je već saslušanjem svjedokinje Jelene Lopuh uzeo za vjerodostojnim obranu optuženika da se kao poslodavac korektno ponašao prema svojim zaposlenicima.

Sud je odbio prijedlog optužbe da se sasluša svjedok Nikola Alaica, a kojeg svjedoka je optužba predložila na okolnost obrane optuženika da je prilikom sudjelovanja u napadu na Kozarac između ostalog vidio i svjedoka Nikolu Alaicu.

Po ocijeni ovog suda ovaj dokazni prijedlog optužbe je nedopušten i nevažan. Naime, prema Nikoli Alaici u tijeku je kazneni postupak kod ovog suda za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, a Nikola Alaica obuhvaćen je istom optužnicom kao i optuženik Sekanić. S obzirom na to, po ocijeni ovog suda nedopušten je prijedlog optužbe da se sasluša svjedok Nikola Alaica jer on ima svojstvo optuženika zajedno sa Sekanićem u podnijetoj optužnici, a prema Nikoli Alaici kazneni postupak još nije kazneno okončan.

Osim toga, ovaj prijedlog optužbe je i nevažan prijedlog jer je sud zauzeo stanovište da je u tijeku dokaznog postupka sa ostalim provedenim dokazima u potpunosti utvrđeno činjenično stanje glede uloge optuženika Sekanića prilikom napada na selo Kozarac.

U tijeku glavne rasprave optužba je odustala od dokaznog prijedloga da se na glavnoj raspravi razgleda video snimka zlostavljanja oštećenika Kezerlea, Babića i Novoselića, a osim toga, optužba je odustala i od prijedloga da se sasluša svjedokinja Zlata Vujatović.

Po ocijeni ovog suda optužba je pravilno odustala od tih dokaznih prijedloga jer sa izvođenjem tih dokaza ne bi se vjerodostojnije utvrdilo činjenično stanje.

Sud je neditirajući objektivni i subjektivni identitet optužbe djelomično izmjenio činjenične navode optužnice pod točkama 1 b), 1 c) i 1 d), a u skladu sa rezultatima provedenog dokaznog postupka.

Sud je optuženika Stokana Sekanića proglasio krivim zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i za to kazneno djelo mu utvrdio kaznu zatvora u trajanju od pet (5) godina.

Također, sud je optuženika Stokana Sekanića proglasio krivim i za učin kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH, i za to kazneno djelo utvrdio mu kaznu zatvora u trajanju od šest (6) godina.

U skladu sa čl. 43. st. 2. toč. 2. OKZ RH sud je opt. Stokana Sekanića osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od osam (8) godina.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve olakotne i otegotne okolnosti na strani opt. Stokana Sekanića.

Kao olakotne okolnosti na strani opt. Stokana Sekanića sud je uzeo u obzir njegovu raniju neosudivanost, da je otac dvoje djece, te da je sada lošeg zdravstvenog stanja.

Kao olakotne okolnosti na strani opt. Stokanu Sekaniću sud je uzeo i u obzir njegovo ponašanje nakon počinjenih kaznenih, (angažiranje u sprečavanju oštećenja crkve u Duboševici, pomoć Dragici Đorđić prilikom odlaska iz Baranje njezina oca, davanje pozajmice svjedoku Rabi Kalmanu, prilikom napuštanja Baranje, te primjereno ponašanje prema svojim zaposlenicima).

Kao otegotnu okolnost na strani opt. Stokana Sekanića sud je uzeo u obzir njegovo aktivno sudioništvo u oružanoj pobuni pobunjenih Srba sa područja Baranje protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske.

Kao otegotnu okolnost sud je uzeo u obzir i što je optuženik Sekanić duže vremensko razdoblje bio pripadnikom pričuvnog sastava Milicije SAO Krajine u Belom Manastiru, dakle, pripadnikom vlasti jedne paradržave koja je htjela pokazati da funkcionira kao nekakva uređena država. U tom svojstvu je zapravo optuženik cijelo to vremensko razdoblje potpomagao ideju da se Baranja priključi Srbiji u cilju stvaranja tzv. «Velike Srbije».

Kao otegotne okolnosti na strani optuženika Sekanića sud je uzeo u obzir i stupanj ugrožavanja kaznenim djelima zaštićenih dobara. Naime, prilikom izvršenja kaznenih djela od strane optuženika teško je narušeno zdravlje Draženu Babiću i Branku Kezerleu, a osim toga, narušeno je zdravlje i ošt. Draganu Grujiću i oštećeniku Veljku Salonji. Prilikom sudjelovanja optuženika u napadu na selo Kozarac optuženik je pokazao posebnu upornost i odlučnost prilikom izvršenja kaznenog djela, jer se nakon ranjavanja u oko vratio u Kozarac i nastavio

sa sudjelovanjem u napadu na Kozarac sa ostalim pripadnicima Milicije SAO Krajine i ostalim pobunjenicima.

Po ocijeni ovog suda sa izrečenom jedinstvenom kaznom zatvora u trajanju od osam (8) godina u potpunosti će se postići svrha kažnjavanja u pogledu specijalne prevencije, a i u pogledu generalne prevencije. Izrečena kazna zatvora u trajanju od osam (8) godina primjerena je stupnju krivnje optuženika, te je ista osuda primjerena društvena osuda optuženiku Sekaniću za počinjena kaznena djela.

Sa ovako izrečenom kaznom zatvora u potpunosti će se postići svrha kažnjavanja iz čl. 4. OKZ RH i čl. 37. OKZ RH.

U skladu sa čl. 45. OKZ RH optuženiku Stokanu Sekaniću sud je u izrečenu kaznu zatvora uračunao i vrijeme provedeno u pritvoru počev od 12. veljače 2004. godine, pa nadalje.

Odluka suda o imovinsko-pravnim zahtjevima za naknadu štete temelji se na odredbi čl. 100. st. 2. ZKP-a.

Odluka suda o troškovima kaznenog postupka temelji se na odredbi čl. 90. st. 1. ZKP-a.

Optuženik Stokan Sekanić je dobrog imovnog stanja i biti će u mogućnosti snositi troškove kaznenog postupka, a da time ne bude dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje i uzdržavanje njegove obitelji.

Sud je optuženika obvezao da snosi izdatke za svjedoke u iznosu od 2.680,00 kuna, izdatke za vještake u iznosu od 8.870,14 kuna.

Optuženika Stokana Sekanića u tijeku kaznenog postupka do održavanja prve glavne rasprave branio je branitelj po službenoj dužnosti Zoran Šarić, odvjetnik iz Osijeka. Sud je obvezao optuženika da naknadi nužne izdatke za postavljenog branitelja po službenoj dužnosti u iznosu od 1.464,00 kune.

S obzirom na trajanje kaznenog postupka i njegovu složenost sud je obvezao optuženika da plati paušal sudu u iznosu od 4.000,00 kuna.

U Osijeku, 22. srpnja 2004. godine

ZAPISNIČAR

Sandra Badža, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Drago Grubeša, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 (tri) istovjetna primjerka ovome sudu, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

D N A :

1. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, br. KT-136/94.
2. Optuženi Stokan Sekanić, pritvor.
3. Branitelj Boris Kunček, odvjetnik iz Osijek

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
MIRJANA DELALIĆ